

DEN *danske*
STJERNE

SEPTEMBER 1978
127. årgang, Nummer 9

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Rådgivende komité: Gordon B. Hickley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redaktør af kirken magazinere:** Dean L. Larsen.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translations Services, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Korrespondenter: Københavns Stav: —, Den danske Mission: —.

Indholdsfortegnelse

Den genoprettede kirkes administration. <i>N. Eldon Tanner</i>	2
Genoprettelsens tid. <i>N. Glen M. Leonard</i>	14
En tur til betydningsfulde kirkehistoriske steder i billeder	20
Guds røst i vores tid	33
Hvad man vil finde i Lære og Pagter. <i>Roy Doxey</i>	35
Den historiske baggrund for Lære og Pagter. <i>William E. Berrett</i>	40
Læseopgave — Lære og Pagter	48

Børnestjernen

Opfyldelsen af løfter. <i>John Nicholson</i>	1
Det skete virkelig	2
Spilleregler til Pionerspillet	4
Ven til ven. <i>M. Russell Ballard, jr.</i>	6

Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00.

Nævnte priser er incl. moms og porto.

Betaling over gire 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lyngø.

United States and Canada: \$ 8.00 (surface mail).

© 1978 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstrasse 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Forsiden: Udsigt over Cumorahhøjen i vore dage — set fra luften. (Se side 20 'En tur til betydningsfulde kirkehistoriske steder i billeder') Fotograferet af Jed A. Clark.

Indvendigt på forsiden: Nauvoo templet, kirkens andet tempel, blev påbegyndt i 1841 og indviet i 1846. De hellige brugte det ganske kort tid til dåb for de døde og til begavelser lige før de blev tvunget til at forlade deres by. Templet blev ødelagt ved brand i 1848 og i 1850 væltede de tiloversblevne sortsværte mure under en tornado. Arkitekten Steven Baird har malet billedet i 1967 efter de ældst kendte fotografier og malerier. (Velvilligt stillet til rådighed af *Nauvoo Restoration, Inc.*)

Den genoprettede kirkes administration

af Præsident N. Eldon Tanner

Fra en tale ved en fireside, den 8. januar 1978 for studenterne i Brigham Young University stavene, i the Marriott Center ved Brigham Young University.

Jeg håber, det vil lykkes mig at hjælpe jer til at forstå og vide at I tilhører Jesu Kristi Kirke, som er bygget på åbenbaring og stadig ledes af Jesus Kristus gennem en Guds profet, og at I vil kunne se hvordan kirken drives. Da dette er et ret stort emne, er det nødvendigt at jeg ridser det op i korte træk.

Jeg vil bede jer erindre at vi gennem åbenbaring ved at denne jord er skabt alene for vores skyld. Lad os lige se på hvad det betyder for hver enkelt af os: Jorden er skabt for din skyld, for at du kunne komme herved og bo og gennem lydighed forberede dig til at komme tilbage til vor himmelske Fader. Jesus Kristus blev, i Himlens råd, udvalgt til at være denne verdens Frelser, og han kom og gav frivilligt sit liv for os, så vi kunne få evigt liv. Den kirke vi har i dag blev oprettet som følge af at Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for en ung mand, Joseph Smith - og lige fra den tid har den hele tiden været ledet ved åbenbaring. Vi har Mormons Bog - I kender historien så jeg vil ikke bruge tid til at fortælle jer om den - men den blev oversat ved åbenbaring. Det aronske Præstedømme og Det melkisedekske

Præstedømme blev gengivet ved Peter, Jakob og Johannes.

Med hensyn til kirkens genoprettelse kan vi læse følgende:

„Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke i disse sidste dage . . . efter Guds vilje og bud . . .

Disse befalinger blev givet Joseph Smith, der blev kaldet af Gud og ordineret til en Jesu Kristi apostel og den første ældste i denne kirke. (L&P.20:1-2).

Vi læser endvidere:

„Se, der skal føres en optegnelse af jer, hvori du skal kaldes seer, oversætter, profet, en Jesu Kristi apostel, ældste i kirken gennem Gud Faderens vilje og vor Herres Jesu Kristi nåde.” (L&P. 21:1)

Vi hører ofte at kirken ledes demokratisk, men i virkeligheden ledes kirken ikke af en regering der vælges af folket som dets repræsentanter. Kirken er teokratisk og som sådan ledes den af Gud, ved hjælp af de repræsentanter som han udvælger. Således som der står i én af vore trosartikler:

„Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for

at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.' (5. Trosartikel) Det var den måde Joseph Smith blev valgt af Herren til at være kirkens præsident, og indsat af dem som Herren havde bemyndiget til at gøre det.

Det har altid været et vidnesbyrd for mig, når jeg læser afsnit 107 i Lære og Pagter, at se hvordan alle præstedømmets ledere står nævnt og de pligter som vi hver især har fået. Jeg kunne tænke mig at læse lidt mere:

„Tre præsiderende højpræster af det melkisedekske præstedømme, valgt af samfundet og beskikket og ordineret til dette embede samt opholdt af kirken ved tillid, tro og bøn, danner et kворum (det øverste), der præsiderer over kirken. . . Og den pligt, der påhviler præsidenten over det højere præstedømme, er at præsiderere over hele kirken og at være som Moses . . .

. . . ja, at være seer, åbenbarer, oversætter og profet og være i besiddelse af alle de Guds gaver, som han udøser over kirkens hoved. (107:91-92)

Og atter:

„De tolv omrejsende rådgivere er kaldet til at være de tolv apostle eller særlige vidner om Kristi navn i hele verden . . . Og de danner et kворum (dette er vigtigt), der har samme myndighed og magt som de tre før omtalte præsidenter . . . (L&P. 107: 23-24)

Det følgende kan vi læse i *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*:

„Præsident Smith gik derefter i gang med at forklare De Tolvs pligter og deres myndighed, som kommer lige efter det nuværende præsidentskab . . . De Tolv er ikke underkastet andre end Det første Præsidentskab, nemlig 'mig selv', sagde profeten, 'Sidney Rigdon og Frederick G. Williams, som nu er mine rådgivere og hvor jeg ikke er (her menes kirkens præsident), dér er intet Første Præsidentskab over De Tolv' (Side 124)

Ved Joseph Smiths død blev De Tolv kirkens præsiderende myndighed, med Brigham Young som præsident for De Tolv, og de administrerede kirkens sager i 3 et halvt år. Derpå blev Brigham Young valgt til at være præsident for kirken og han valgte, ordinerede og indsatte sine rådgivere. Derefter gik der 3 år og 2 måneder mellem præsident Youngs død og John Taylors tiltrædelse som præsident for kirken. Efter John Taylors død gik der 1 år og 9 måneder før Wilford Woodruff blev valgt, indsat og ordineret til kirkens præsident. Siden da er der kun gået et par dage mellem præsidentens død og indsættelsen af den næste præsident.

Jeg kunne godt lide at fortælle jer hvad der helt nøjagtigt skete efter præsident Harold B. Lees pludselige død den 26. december 1973. Jeg var i Phoenix i Arizona, hvor jeg havde holdt jul hos min datter og hendes familie da jeg fik en telefonopringning fra Arthur Haycock - præsident Lees sekretær. Han fortalte at præsident Lee var alvorligt syg og han mente jeg burde belave mig på at komme hjem så hurtigt som muligt. En halv time senere ringede han igen og sagde: „Herren har talt. Præsident Lee er kaldt hjem.’

Præsident Romney, der under mit fravær ledede kirkens affærer, var på hospitalet sammen med præsidenten for De tolv's Råd, Spencer W. Kimball. Umiddelbart efter præsident Lees død, vendte præsident Romney sig om mod præsident Kimball og sagde: „Så er det dig der leder.’ Der gik ikke ét minut mellem præsident Lees død og det øjeblik hvor De Tolv overtog kirkens præsidium.

Efter præsident Lees begravelse, indkaldte præsident Kimball til et møde for apostlene. Det afholdtes søndag den 30. december kl. 15.00 i Salt Lake Tempel's rådsværelse. Præsident Rom-

ney og jeg havde hver taget vores plads i rådets seniorafdeling, så der var 14 ledere til stede. Efter en sang, og bøn ved præsident Romney, udtrykte præsident Kimball i dyb ydmyghed sine følelser. Han sagde at han havde tilbragt fredagen i templet hvor han havde talt til Herren og udgydt mange tårer, idet han bad om vejledning til at påtage sig nye ansvar og til at vælge sine rådgivere.

Iklædt vort tempeltøj holdt vi

værende medlemmer deres hænder på Spencer W. Kimballs hoved og præsident Ezra Taft Benson ordinerede og indsatte Spencer W. Kimball som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tolvte præsident. Derpå indsatte præsident Kimball N. Eldon Tanner som førsterrådgiver og Marion G. Romney som andenrådgiver i kirkens øverste præsidentskab. På samme måde indsatte præsident Kimball Ezra Taft Benson

Joseph Smith, Jr.

*I årene 1960-1976 er vort
medlemstal steget
397 % undenfor
De forenede Stater og Canada.*

bønnekreds. Præsident Kimball bad mig lede og ældste Thomas S. Monson bad bønnen. Bagefter forklarede præsident Kimball formålet med dette møde og bad hver enkelt medlem af kvorummet tilkendegive om de synes at Det øverste Præsidentskab skulle organiseres den dag eller vi skulle fortsætte med at lade De tolv Råd lede. Vi blev kaldt op i rækkefølge efter hvor lang tid vi havde virket som apostel, idet ældste Ezra Taft Benson begyndte. De sagde allesammen: 'Vi skal organisere præsidentskabet nu, og der blev sagt mane komplimenter om præsident Kimball og hans samarbejde med De Tolv. På dette tidspunkt lagde alle de tilstede-

som præsident for De tolv Kvorum. Så var der 11 medlemmer af De Tolv og det blev nødvendigt at kalde en ny mand til at udfylde den tomme plads i kvorummet. I er måske interesseret i at høre hvordan generalautoriteterne kaldes? De vælges af præsidenten gennem inspiration og åbenbaring, efterhånden som han tænker på de mennesker, der på hans anmodning er blevet anbefalet af De Tolv, og dem der måske er under overvejelse. En generalautoritet kaldes virkelig på guddommelig måde, fordi det er Gud der kalder den pågældende ved inspiration og åbenbaring, og han godkendes af De tolv Råd før han kaldes og indsættes.

Jeg vil gerne nævne et eksempel på hvordan dette fungerer. Lad mig delagtiggøre jer i en oplevelse som præsident Heber J. Grant havde. Da han var medlem af De tolv's Råd, bad kirkens præsident ham om at foreslå nogle mænd. Han nævnedes flere gange navnet på en meget god ven, som han mente måtte komme i betragtning til at udfylde den tomme plads blandt De Tolv. Denne mand blev aldrig valgt og det siges at præsident Grant sagde at hvis han engang skulle blive præsident for kirken, og der blev en tom plads, ville han kalde denne mand, for han var så velkvalificeret.

Da han blev præsident og der blev en tom plads, som skulle udfyldes, sagde han til Herren at Gud vidste hvem præsident Grant ønskede, men at han ønskede at vælge den mand som Herren ønskede. Præsident Grant fik navnet Melvin J. Ballard i tankerne og det kom tilbage til ham gang på gang, selv om han kun kendte denne mand overfladisk - dette skete for at præsidenten skulle vide at det var den mand der skulle kaldes og han blev også foreslået af præsident Grant og godkendt af De Tolv.

Lad mig fortælle jer en oplevelse jeg selv har haft. Da jeg virkede som præsident for Calgary staven i Alberta, Canada, var jeg til oktoberkonferencen i Salt Lake City i 1960. Fredag aften fik jeg en opringning på mit hotel, hvor jeg fik at vide at præsident David O. McKay ønskede at se mig lørdag morgen - næste morgen. Jeg vidste naturligvis ikke hvad han ville mig så jeg sov ikke meget den nat. Jeg mødte præsidenten på hans kontor til det aftalte tidspunkt. Medens jeg sad i stolen med ansigtet mod ham, så han mig ind i øjnene, lagde sin hånd på mit knæ og sagde: 'Præsident Tanner, Herren ønsker du skal modtage kaldel-

sen til at være generalautoritet - du skal være assistent til De Tolv.'

Så spurgte han mig hvad jeg mente om det.

Jeg ved ikke helt nøjagtigt hvad jeg svarede. Jeg prøvede at forsikre ham om at jeg følte mig meget bæret og meget lidt egnet, men at jeg var parat og villig til at påtage mig kaldelsen og give al min tid og alle mine kræfter i Herrens tjeneste.

Den morgen blev mit navn læst op sammen med navnene på ældste Franklin, D. Richards og Theodore M. Burton for at vi kunne blive godkendt som assistenter til De Tolv, sammen med kirkens andre hovedledere. Vi blev opretholdt til konferencen. Kirkens ledere bliver overalt kaldet på samme måde på det stede, hvor de står.

Nu må jeg hellere svare på hvordan vi behandler folk som stemmer imod. Der var én til oktoberkonferencen i 1977. Nogle af jer hørte hvad der skete og husker måske at den der stemte imod ønskede at hans stemme skulle nedskrives. Hør hvordan vi behandler en sådan sag: Alle de andre tilstedeværende stemte for at støtte den pågældende, derfor bad jeg bror Hinckley om at mødes med ham, der stemte imod. Formålet med dette er at 'modstemmeren' kan fortælle hvorfor han ikke er i stand til at støtte de ledere der bliver opretholdt. Således får han mulighed for at fortælle den, han mødes med, de gode grunde han har til at én eller anden leder ikke er kvalificeret til hans støtte. Den, der mødes med 'modstemmeren', kan så advisere Det øverste Præsidentskab.

Jeg kunne tænke mig at fortælle jer en oplevelse jeg havde da jeg blev kaldet til at rejse til New Zealand og omorganisere en stav. Jeg havde på det tidspunkt aldrig mødt nogen som boede i New Zealand - ikke andre end stavspræsidenten. Jeg bad om en liste over biskopper

og højrådsmedlemmer i denne New Zealand stav, og da jeg kiggede listen igennem var der et af navnene der syntes at springe mig i møde. Navnet var Campbell. Hver gang jeg gennemgik listen lagde jeg mærke til det navn. Biskop Vandenberg var med mig og vi interviewede alle disse mennesker, efter at vi havde bedt om vejledning.

Da vi havde afsluttet alle disse interviews sagde jeg til bror Vandenberg: 'Lad os bede Herren hjælpe os.' Det

medlemmerne i De halvfjerds' øverste Kvorum. Det er deres ansvar at udarbejde skemaer for stavskonferencer overalt i kirken og give generalautoriteter til opgave at besøge de forskellige konferencer, som afholdes hver uge hele året, undtagen i juli.

Alle generalautoriteterne forbereder sig flittigt på at anvende de programmer, der er beregnet for lørdagens aftenmøde og hovedmødet om søndagen, for at kunne motivere alle mennesker i hele

Præsident Tanner

Præsident Kimball

Der gik ikke ét minut fra præsident Lees død

gjorde vi og da vi rejste os, spurgte jeg: 'Hvis du havde ansvaret, hvem ville du så vælge som præsident for denne stav?' Han svarede: 'Bill Campbell.' Jeg havde aldrig nævnt dette navn for biskop Vandenberg. Dette er et andet bevis på at Herren leder disse udnævnelser.

Lad mig nu ganske kort skildre hvad De Tolv foretager sig. De tolv Råd har ansvaret for alle de åndelige sager i kirken, under Det øverste Præsidentskabs ledelse. De har ansvaret for at føre tilsyn med hele administrationen af kirkens åndelige sager, som udføres af

kirken til at leve så de får en bedre tilværelse. De mødes med stavspræsidentskaber og stavsledere og drøfter stavenes fremgang og hvilke midler og metoder de kan anvende for at få fremgang. Det er påkrævet at generalautoriteter forlader deres familie mindst 2 og somme tider 3 dage og helt op til 2 uger for at klare deres ansvarsopgaver i forbindelse med konferencer, missionsopgaver og så videre.

De tolv Råd har også ansvaret for at tilrettelægge seminarer for nye missions-

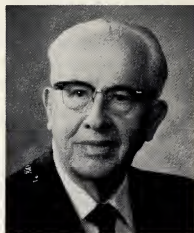
præsidenter og et årligt seminar for regionalrepræsentanter. De har ansvaret for at føre tilsyn med alt det arbejde i hele kirken som vedrører det åndelige program. (I vil opdage at jeg senere beskriver det arbejde Det øverste Præsidentskab udfører sammen med De Tolv om torsdagen og til andre møder.) De Tolv mødes også regelmæssigt for at modtage rapporter fra de andre generalautoriteter, som har været ude til stavskonferencer, og med hvem de drøfter

Det øverste Præsidentskab og De tolv Kvorum besluttede at organisere De halvferds første Kvorum. På dette tidspunkt blev de, der var indsat som assistenter til De Tolv, ordineret til halvferds og blev medlemmer af De halvferds øverste Kvorum.

Der blev kaldet flere regionalrepræsentanter, der gjorde det muligt for fjerntliggende missioner og stave at have en nærmere kontakt med dem der var

Præsident Romney

Præsident Benson

og til De Tolv overtog præsidiet over kirken.

metoder til at forbedre administrationen.

Før jeg siger noget om De Halvfjerds vil jeg lige nævne en ting for jer som I måske ved. Efterhånden som kirken voksede blev det nødvendigt at have noget hjælp og derfor besluttedes det at udnævne nogle mænd som assistenter til De Tolv. Senere blev der kaldet regionalrepræsentanter til De Tolv, for at få et nærmere samarbejde med stavsledere og have mulighed for at hjælpe dem direkte.

Det er interessant at lægge mærke til at kirken i 1970'erne var vokset så meget at

udvalgt til at hjælpe med de administrative opgaver i kirken. Disse regionalrepræsentanter var mænd der havde stor erfaring i at administrere stavenes, wardenes og missionernes opgaver. Med hensyn til De Halvfjerds læser vi: 'De halvferds skal handle i Herrens navn under de tolv ... ledelse. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender blandt alle folk'... (L&P. 107:34) Lad mig lige gentage: 'De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender blandt alle folk' (i den engelske står der 'in all nations'. O.a.) Jeg vil

senere sige noget mere om deres ansvarsområder.

Kirkens patriark giver kirkens medlemmer en velsignelse, når de henvender sig til ham for at få en sådan. Han får fra tid til anden til opgave at rejse rundt i kirken og give velsignelser i missioner, hvor der ikke er nogen patriark.

Medlemmerne af kirkens præsiderende biskopråd kaldes, ordineres og indsættes på samme måde som en hvilken som helst anden generalautoritet - bortset fra kirkens præsident. Medlemmerne af Det præsiderende Biskopråd kan kaldes fra en hvilken som helst stav eller mission i kirken. Det er Det præsiderende Biskopråds pligt at præsidere over kirkens timelige affærer under ledelse af Det øverste Præsidentskab.

Jeg kunne godt lide at fortælle jer hvordan kirken administreres fra sit hovedkvarter. Alle sager vedrørende kirkens administration sorteres direkte under Det øverste Præsidentskab, og disse affærer opdeles i 3 hovedgrupper: 1. De som direkte administreres af Det øverste Præsidentskab. 2. De åndelige affærer som administreres af De Tolv under Det øverste Præsidentskabs ledelse. 3. De timelige affærer, der administreres af Det præsiderende Biskopråd under Det øverste Præsidentskabs ledelse.

Lad mig lige nævne nogle af de ting der administreres direkte af Det øverste Præsidentskab: Områdekonferencer, højtidelige forsamlinger, budgettering, uddannelse, kirkens historiske afdeling, personaleafdelingen, templer, revision, det samordnende råd og velfærdsprogrammerne.

Der er 5 afdelinger som sorterer under De Tolv. Hver afdeling administreres af 2-3 halvfjerdser, der sammen med deres stab står under De Tolvs ledelse. Disse 5 afdelinger er: Præstedømmet, missionering, genealogi, lederuddannelse og det

samordnende råd. Jeg vil ganske kort fortælle noget om 2-3 af disse afdelinger. Præstedømmets afdeling afgør kirkens orden og fremgangsmåder - de udgiver videreuddannelsesmateriale, lektiehæfter og håndbøger for Det melkisedekske Præstedømme, Det aronske Præstedømme og for hjælpeorganisationerne, og afgør hvordan de skal benyttes. De fører tilsyn med aktivitetsprogrammer og har ansvaret for kirkens blade. Samordningsrådet kontrollerer alle materialer, der anvendes til studiekurser, og alle blade med hensyn til lærdomme, regler og så videre - og de aflægger rapport til samordningskomiteén, der består af assisterende ledere for hver af de 4 afdelinger samt en assisterende leder for samordningen, sammen med den præsiderende biskop og undervisningskommisæren. Her samordnes alt undervisningsmaterialet med tanke på at forberede den enkelte til at udføre tempelarbejde, missionere og påtage sig ansvarerne i kirkens forskellige organisationer og gøre ham beredt til en god livsførelse. Dette er kirkens hele formål - at forberede hver eneste til det evige liv. Missionsafdelingen sørger for det materiale missionærerne bruger når de hverver undersøgere og underviser dem, den uddeler missioneringsopgaver og fører tilsyn med driften af besøgscentre og andre ting vedrørende missioneringsprogrammet.

I vil måske gerne vide hvordan en missionær kaldes? Biskoppen interviewer en eventuel missionær før han taler med forældrene om en kaldelse, så han kan afgøre den unges indstilling og værdighed før nogen ved at han eller hun er taget i betragtning som missionær. Hvis han finder den pågældende værdig og der er et ønske om at virke som missionær, drøfter han muligheden med forældrene og derpå, hvis alt er i orden, anbefaler han den unge til stavspræsi-

denten, som også udspørger de forskellige for at bedømme deres indstilling og værdighed. Hvis den anbefalede er værdig og villig til at være missionær, bliver han eller hun anbefalet til Det øverste Præsidentskab.

Afgørelsen om hvor han eller hun skal virke som missionær, beror på forskellige andre faktorer, som tages under overvejelse - som f.eks. hvilke evner den unge ifølge anbefalingen er i besiddelse af, og hvilke missioner der har brug for missionærer på dette tidspunkt. Derpå kaldes den pågældende, gennem inspiration, til at virke i den mission hvor han eller hun bedst kan tjene Herren. Han eller hun modtager derpå en kaldelse fra kirkens præsident og ved modtagelsen af kaldet kræves det at hver missionær besvarer Præsidentens brev.

Jeg kommer i tanke om en missionærkaldelse, som I nok vil finde interessant. Den viser hvordan Herrens inspiration leder hans arbejde. Jeg kunne fortælle snesevis. Men ved en ganske bestemt lejlighed, efter der var afsendt breve med missionærkaldelser til en gruppe unge mennesker, blev der ringet til missionær-afdelingens hovedsekretær. Det var en mor til én af drengene, som havde modtaget en kaldelse til at virke som missionær i den østlige del af De forenede Stater. Moderen fortalte at hun og drengens far var meget skuffede for både drengens far og bedstefar havde været på mission i Tyskland og de havde udtrykt ønsker om at drengen ville blive kaldet til en mission i Tyskland.

Sekretæren spurgte moderen hvad drengen mente og hun svarede at han var i skole og hun havde åbnet brevet for han kom hjem. Han vidste ikke engang at hun havde ringet sekretæren op. Sekretæren udtrykte sin forundring over at moderen havde åbnet det eneste brev drengen måske nogen sinde ville modtage fra kirkens præsident og foreslog at

de ringede igen når drengen havde læst brevet.

Den følgende dag ringede moderen op igen og undskyldte meget, idet hun sagde at drengen havde været fuldtud tilfreds med kaldelsen. Han havde i al hemmelighed bedt om ikke at blive kaldet til en fremmed mission.

Med hensyn til decentralisering - at kirken på alle områder skulle administreres rundt omkring i verden og ikke bare fra ét sted: Kirkens store vækst og fremgang over hele verden har nødvendiggjort at kirken administreres fra mere end ét sted, i Salt Lake City. Dette gøres for at kirkemedlemmerne kan organiseres og oplæres i de nye områder hvor kirken går stærkt fremad. Der er nye grene, distrikter, ward og stave, som stort set er sammensat af medlemmer som ikke har nogen erfaring i at administrere kirkens affærer. Det drejer sig f. eks. om Caracas, Venezuela, hvor jeg var på besøg for 2 år siden og missionspræsidenten havde indkaldt medlemmerne til et møde. Der var 3-400 medlemmer til stede, hvoraf ingen havde været i kirken mere end 5 år. Sidste år organiserede vi en stav i Caracas, hvor den, der havde været medlem længst, kun havde været det i 7 år. Jeg mener det er tydeligt for enhver at der skal megen oplæring og hjælp til en sådan organisation, hvor tingene netop er ved at udvikle sig.

Jeg skal give jer en idé om hvordan kirken er vokset i årene fra 1960 til 1976 - det er de år jeg har virket som generalautoritet - i den tid er medlemstallet blevet mere end fordoblet. Udenfor De forenede Stater og Canada er medlemstallet vokset med 397%. I de sidste 6 år er wardsorganisationerne udenfor De forenede Stater forøget fra 278 til 892 og stavene fra 48 til 143. Statistikken for september 1977 viser følgende totaltal: 862 stave, 5.648 ward, 1.495 uafhængige

grene i stave, 158 missioner og over 24.000 missionærer.

For at vi skal kunne klare vore ansvar-soppgaver er verden delt op i zoner og områder, med zonevejledere og områdetilsynsførende som præsiderende. 5 af disse zoner og 12 af områderne ligger udenfor De forenede Stater. Alle zonevejledere og områdetilsynsførende er medlemmer af De halvjerds øverste Kvorum. Zonevejlederne over alle zoner i hele verden forbliver i hovedkvarteret. De områdetilsynsførende udenfor U.S.A. og Canada er udstationeret til deres område.

De områdetilsynsførende står over regionalrepræsentanterne, der som sagt er erfarne, kvalificerede mænd, der, hvor det har været muligt, er valgt blandt dem der bor så nær regionen som muligt. Hver regionalrepræsentant arbejder sammen med adskillige stave og missioner. På den måde er det muligt for stavs- og missionsledere regelmæssigt at være i nær kontakt med den områdetilsynsførende gennem regionalrepræsentanterne, fremfor hele tiden at skulle forhandle direkte med hovedkvarteret i Salt Lake City. Og den områdetilsynsførende kan svare på og behandle mange af de problemer der kræver omgående opmærksomhed. På den måde kan der gives megen oplæring og hjælp på lokalt plan. Den områdetilsynsførende aflægger rapport til zonevejlederen, som derefter rapporterer til De tolv Råd.

Lad os nu se på Det præsiderende Biskopråds administration. Som jeg før nævnedes er Det præsiderende Biskopråd ansvarlig for administrationen af alle de timelige affærer, som de tildeles at behandle af Det øverste Præsidentskab. Til disse hører kirkens ejendomme i hvis sager de fungerer som en serviceafdeling, når der skal købes jord, bygges og vedligeholdes bygninger, efter

ansøgning fra dem der administrerer de åndelige affærer. De fører også tilsyn med økonomiske sager, medlemsop-tegnelser, fasteofre, tiende, hovedindkøb, oversættelse og distribue-ring. Dertil kommer det store ansvar som hører til ledelsen af velfærdstjenestens afdeling, hvis vigtige program og orden afgøres af velfærdskomiteén, der er sammensat af Det øverste Præsidentskab, De tolv Kvorum, Det præsiderende Biskopråd og hjælpeforeningens præsidentskab. Til velfærdstjenestens program hører også Deseret Industries, som har forretninger over hele verden, samt stavs-, wards- og missionsvelfærdsprogrammer, biskoppers forrådshuse og så videre.

For at kunne administrere disse ting udenfor U.S.A og Canada har Det præsiderende Biskopråd tilsynsførende, som fører tilsyn i de områder, hvor de er udstationerede og hvor de har ansvaret for at administrere de timelige affærer. Desuden muliggør dette at de lokale folk får omgående hjælp til deres problemer foruden en passende oplæring på alle administrationens områder. Generalau-toriteter, områdetilsynsførende og Det præsiderende Biskopråds tilsynsførende samarbejder fuldtud i alle ting.

Så er vi nået til Det øverste Præsidentskab, som mødes hver tirsdag, onsdag, torsdag og fredag klokken 8 om morgenen sammen med en sekretær som skal føre nøjagtige optegnelser over hele mødet. Her drøftes bl.a. de breve som er sendt til Det øverste Præsidentskab - breve som omhandler alt muligt ligefra spørgsmål om huller i ørerne til anmodninger om at afgøre sager om udelukkel-ser foretaget af stavspræsidentskaber og højråd. Der er spørgsmål om standarder for påklædning og pleje af sit ydre, om hypnose, overholdelse af sabbaten, udlæggelse af skrifterne, sensitivitetstræning, beseglinger, der er klager om

lokale ledere, spørgsmål om reinkarnation, om at testamentere sit legeme til videnskaben, om ligbrænding, transplantationer, landets love osv.

Foruden disse ting er der meget andet der kræver opmærksomhed, som f.eks. valg af nye tempelpræsidentskaber og beslutninger om hvornår og hvor der skal bygges templer samt mange andre ting der skal drøftes når De tolv Råd og Det præsiderende Biskopråd holder møder. De tilrettelægger også områdekonferencerne der afholdes rundt omkring i verden samt højtidelige samlinger.

Klokken 10 tirsdag formiddag mødes de med udgiftkomitéen, som er sammensat af Det øverste Præsidentskab, 4 medlemmer af De Tolv og Det præsiderende Biskopråd. Det er til dem de forskellige afdelinger præsenterer deres ansøgninger og her fordelingen af midlerne finder sted. Som eksempel kan nævnes ansøgninger om penge til praktiske faciliteter, til grunde og bygninger som f.eks. wardsbygninger, missionshjem, besøgscentre osv., og om penge til udgifter ved vedligeholdelse. Det præsiderende Biskopråd retter også henvendelse hertil om penge til velfærdsprojekter.

Om onsdagen er Det øverste Præsidentskabs møder helliget modtagelsen af mundtlige rapporter fra de forskellige afdelingers ledere, som står direkte under Det øverste Præsidentskab, som f.eks. den historiske afdeling, funktionær-afdelingen og informationstjenesten. Aftaler med betydningsfulde besøgende sættes også på kalenderen til onsdag morgen, når det er muligt. Jeg er altid imponeret over den indflydelse kirkens præsident udøver på besøgende, når jeg ser de direkte eller indirekte reaktioner vi modtager bagefter mundtligt eller pr. brev.

En onsdag hver måned mødes Det

øverste Præsidentskab med den samlede kirkebestyrelse og den ansvarlige ledelse for uddannelse, for at behandle sager der vedrører universiteter og colleges, institut- og seminarprogrammerne samt andre af kirkens skoler. En anden onsdag mødes de, også en gang om måneden, med samordningsrådet, der er sammensat af Det øverste Præsidentskab, De tolv Kvorum og Det præsiderende Biskopråd. Her drøftes og løses administrationsspørgsmål så man kan være sikker på at alle de ansvarlige afdelingers ansvar oplygter er klart forstået og samordnet. Efter dette møde er der, som tidligere nævnt, møde med velfærdskomitéen.

Hver torsdag formiddag klokken 10 tilslutter præsidentskabet sig De tolv Råd i det øverste værelse i templet, hvor De Tolv har været samlet siden klokken 8. Det er her i dette værelse at kirkens lederskab er blevet vejledt af Herren, lige siden templet blev færdigbygget. Her oplever man en særlig åndelighed og somme tider fornemmer man at nogle af de store ledere, der er gået forud, er til stede. Her hænger portrætter af kirkens tolv præsidenter samt af Hyrum Smith, der var patriark. Der er også malerier af Frelseren ved Genesaret Sø, hvor han kaldte nogle af sine apostle, og andre skildrer hans korsfæstelse og himmelfart. Her erindres vi om de mange store ledere som har siddet i dette rådsværelse og truffet store beslutninger under Herrens ledelse.

Når Det øverste Præsidentskab kommer ind i værelset, giver vi hånden til alle medlemmerne af De Tolv, hvorpå vi skifter til vort tempeltøj. Vi synger, knæler i bøn, hvorpå vi danner en bønnekreds ved alteret og bagefter klæder vi os om i vort almindelige tøj.

Når vi har drøftet referatet af det forrige møde behandler vi sådanne ting som godkendelsen af at skifte biskopråd,

efter stavspræsidentens anbefaling, hvilket i forvejen er drøftet i mødet med De Tolv (det vil måske være interessant for jer at vide at vi i løbet af 1977 godkendte 25-30 nye biskopråd hver uge.) Vi drøfter også forandringer i stavs-, wards-, missions- og tempelorganisationer over hele kirken og dermed også beføjelserne indenfor de forskellige embeder! vi drøfter hjælpeorganisationsledere og organisationer, sager som bringes frem af lederne for de

i de pågældende sager. Lad mig fortælle noget om dette.

Jeg husker tydeligt en sag der var drøftet, hvor forskellige medlemmer af De Tolv havde forskellige synspunkter og frit gav udtryk for dem. Til sidst opsummerede præsident McKay diskussionen og sagde: 'Sådan synes jeg vi skal gøre.' Jeg vendte mig om mod den bror der sad ved siden af mig og sagde: 'Er det ikke pragtfuldt at se, hvordan præsidenten altid fremkommer med det

En generalautoritet kaldes virkelig på guddommelig måde, fordi det er Gud der kalder den pågældende ved inspiration og åbenbaring og han godkendes af De tolv's Råd for han kaldes og indsættes.

forskellige afdelinger og de rapporter der aflægges om stavskonferencer og andre ting som har fundet sted i ugens løb, som f.eks. begravelser, taleopgaver og så videre. Det er i dette forum at enhver forandring i administration eller kirkens politik overvejes og godkendes, hvorpå det officielt bliver kirkens orden

rette svar og hvordan vi alle føler at det er det rette svar?

Min kollega vendte sig mod mig og sagde: 'Vi lytter til en Guds profet.' Det er på den måde vi ved at enhver beslutning der træffes bliver enstemmigt vedtaget af gruppen, uanset hvad de forskellige mener før beslutningen.

Den første torsdag i hver måned mødes Det øverste Præsidentskab med alle generalautoriteterne - medlemmerne af De Tolv, kirkens patriark, halvfjerdserne og Det præsiderende Biskopråd. Til dette møde bekendtgøres enhver forandring i programmer eller procedure for alle de tilstedeværende og de modtager instruktioner om deres pligter og ansvar. Præsidenten beder nogle medlemmer om at bære deres vidnesbyrd, hvorpå vi allesammen klæder os i tempeltøj, modtager nadveren og holder bønnekreds, hvor alle deltager. Efter bønnen skifter Det øverste Præsidentskab og De tolv Kvorum til deres almindelige tøj og fortsætter deres sædvanlige torsdagsmøde, medens alle andre forlader mødet. En sekretær fører referat over alt hvad der siges og gøres. Hver torsdag efter mødet spiser Det øverste Præsidentskab og De Tolv frokost i et lokale der er beregnet til dette formål. I dette lokale hænger et smukt billede af den sidste nadver. Under frokosten slapper vi af og taler sammen om vore oplevelser og drøfter ting af almindelig interesse. Hvis jeg havde tid til det kunne jeg godt fortælle jer nogle interessante ting, vi taler om. Fredag klokken 9 om morgenen mødes Det præsiderende Biskopråd med Det øverste Præsidentskab og aflægger rapporter

og drøfter sager vedrørende administrationen.

Som I ved driver kirken forretninger som f.eks. Bonneville International Corporation, Beneficial Life Insurance Company, Hotel Utah, Zions Securities Corporation, Deseret News og Deseret Mutual Benefit Association. Disse forretninger drives kirkens interesse og tjener offentligheden. Nogle har den fejlagtige tanke at kirken ikke betaler skat. Jeg vil gerne rette denne misforståelse og sige at alle kirkeejede foretagender betaler skat efter den samme skala som en hvilken som helst anden forretning i samme format.

Vi håber og beder altid - hver eneste dag - for at kirken kan blive administreret som Herren vil have det - af dem som sidder i de ansvarshavende stillinger - Det øverste Præsidentskab, De tolv Kvorum, kirkens patriark, De halvfjerdsernes øverste Kvorum og Det præsiderende Biskopråd og om at de lokale ledere også må blive velsignede og vejledt. Jeg bærer mit vidnesbyrd om at kirken ledes af Herren selv gennem en Guds profet og beder ydmygt at vi alle må værdsætte dette, værdsætte vort medlemskab af kirken og bestræbe os på flittigt at forberede os til evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen.

Genoprettelsens tid

Af Glen M. Leonard

Beretningerne om evangeliets genoprettelse og den sande kirke begynder sædvanligvis med Joseph Smiths første åbenbaring, som er velkendt for sidste dages hellige. Men som indledning til denne serie artikler om kirkens historie er det værdifuldt at kigge nærmere på de omgivelser hvor

genoprettelsen fandt sted. Som præsident Joseph Fielding Smith skrev: 'Daggryet til en bedre dag begyndte at sende sit lys udover nationerne.' (*Essentials in Church History*, 11th. Ed., side 18)

Den lange historiske udvikling der førte til religionsfrihed i De forenede Stater

Seks mænd deltog i kirkens organisering i 1830 selv om der også var andre til stede. I deres påsyn modtog Joseph Smith jun. en åbenbaring fra Herren. Den står i afsnit 20 i L&P. Her giver Herren sin anerkendelse af de præsiderende ledere som blev opretholdt ved dette hellige møde.

kan spores hundreder af år tilbage. Martin Luthers velkendte protest mod den katolske kirke i det 16. århundrede var indledningen til reformationen. Men med hensyn til Joseph Smiths New Englandsarv var der en kristen reformator som havde større betydning - nemlig den schweitziske teolog, John Calvin. Det var Calvins læresætninger der øvede indflydelse på nogle af de engelske protestanter så de skilte sig ud fra den bestående kirke og søgte tilflugt i de Nordamerikanske kolonier. De indførte til gengæld de begreber der var med til at danne amerikanernes indstilling til religion. Det folk der kaldte sig puritanerne så f.eks. sig selv som et særligt folk der var udvalgt af Gud til at opbygge et eksemplarisk kristent samfund, et Zion, i den ny verden.

Selv om puritanernes religion havde dominerende indflydelse i de engelske kolonier var det dog ikke den eneste af betydning. Mange andre kristne sekter dannede forsamlinger på dette sted for at hjælpe med til at gøre Amerika kendt som et land med mange religioner. Under den amerikanske revolution i 1776 opnåede folket religionsfrihed, idet den var med til at skabe et politisk klima som førte til en formel adskillelse af kirke og stat. Efterhånden som bevægelsen for at adskille kirke og stat spredtes i det nye land fejede en religiøs vækkelse gennem hele nationen, idet den begyndte i 1790-erne og fortsatte til efter den britisk-amerikanske krig i 1812.

En af vækkelserne nåede sit højdepunkt sidste i 1820-erne i det vestlige New York, idet mange tidligere new-englændere var søgt vestpå for at finde bedre leveveje. De vendte sig nu til religionen for at finde en mening med livet. Nogle fortsatte med egen myndighed i forskellige forsøg på at genoprette det fordums evangelium. Det

er dem der i den amerikanske religionshistorie er kendt som genopretterne. De optrådte med en brændende tro på at Frelserens andet komme var på trapperne.

En af de mest aktive genoprettergrupper kaldte sig for Kristi disciple (kendt som campbellitter efter bevægelsens grundlægger Thomas Campbell og hans søn Alexander). Sidney Rigdon, der senere blev nært knyttet til profeten Joseph Smith, var én af deres mest populære talere. Før Sidney Rigdon tilsluttede sig campbellitterne var han baptist. Denne kirke (Kristi disciple) tiltrak mange andre, som senere blev fremstående sidste dages hellige, og blandt dem var Parley P. Pratt. Nogle af de ting der tiltrak dem mest var at organisationerne lagde vægt på behovet for en genoprettelse af De nye Testaments principper om tro, omvendelse, dåb og Helligåndens gave.

Men nogle af de nyomvendte spekulerede på om nu også campbellitterne havde den rette myndighed til at administrere frelsens ordinanser.

Blandt de, der søgte efter det sande Jesu Kristi evangelium, var også Joseph Smiths egen familie i den vestlige del af staten New York. Hans far, der også hed Joseph Smith, og hans mor Lucy Mack Smith, stammede begge to fra New England. På gårdene i Hampshire og Vermont var familierne mismodige over den stenede jord, den tidlige frost, fejlslagne høstudbytter og en tyfusedepidemi. Derfor flyttede familien med deres 8 børn sammen med flere andre vestpå. På de skovklædte bakker i det vestlige New York ryddede de et stykke jord i nærheden af landsbyen Palmyra. På deres landbrug, der bestod af 4000 kvadratmeter jord, byggede familien Smith en hytte med 2 værelser nedenunder og 2 soveværelser ovenpå.

Senere lavede de en tilbygning med skråtag.

Det var nødvendigt for familien at arbejde som daglejere for at kunne forsørge sig selv. Joseph sen. udvandt sukker af ahorntræets saft.

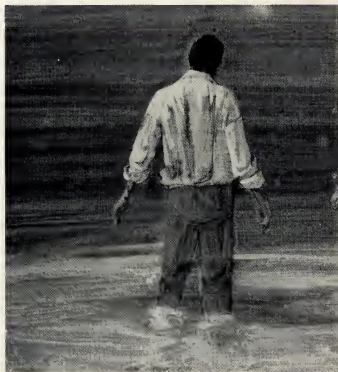
Sammen med sine drenge gravede han brønde og lavede hejseværker til brønde, som de solgte. Lucy malede og solgte voksduge og bagte og solgte brød og kager. Deres naboer lærte dem at kende som pålidelige, hårdtarbejdende mennesker.

Mulighederne for at gå i skole i dette landområde var begrænsede og Smiths børn gik kun i skole omkring 3 af årets måneder. De lærte ikke meget mere end lige at læse, skrive og regne. Men ét af børnene, Joseph Smith jr., var særligt interesseret i bøger og læste for sig selv. Han læste også den lokale avis og meldte sig ind i en ungdoms diskussionsklub. Hans mor mindedes senere Joseph som en 'bemærkelsesværdig stille, og meget villig dreng' der beundrede sine forældre og ofte udtrykte sin kærlighed og loyalitet overfor dem. Josephs gode humør som ung mand hjalp ham til at vinde mange venner.

Familien Smith var ikke tilsluttet nogen kirke, men de studerede skrifterne sammen i familien. Omkring 1819 begyndte de at undersøge kirkerne i Palmyra-Manchester-området. Det år afholdt metodisterne en årskonference i Vienna (nu Phelps) omkring 16 km. fra hvor familien Smith boede. Der mødte snesevis af præster op for at drøfte religion. Efter konferencen spredtes det rundt omkring i landdistrikterne, hvor de afholdt friluftss- eller vækkelsesmøder, som det var skik den gang. Der var også prædikanter fra baptistkirken og presbyterianerne som rejste rundt og søgte at omvende folk. Lucy Smith, datteren Sophronia og sønnerne Hyrum og Samuel tilsluttede

sig presbyterianerne og fortsatte tilsyneladende deres medlemskab til 1828. Men Joseph Smith sen., William og Joseph jr. ville ikke tilslutte sig nogen af kirkerne.

De omrejsende præsters evangelium gjorde snarere Joseph jr. mere forvirret end oplyst. Han mente at den brændende vækkelsesbevægelse var tegn på forvirring i de bestående religioner. 'Jeg vidste ikke, hvad der var rigtigt eller forkert,' mindedes han i 1835. 'men betragtede det som yderst vigtigt for mig at finde det rette.' (*BYU studies*, 9:284, foråret 1969) Selv om Joseph ikke tilsluttede sig nogen af de religiøse kirker der kæmpede så glødende for at hverve tilhængere, studerede, spekulerede og undersøgte han de eksisterende kristne sekter omhyggeligt. Hans forespørgsler fik ham til at slutte, at Det nye Testaments kirke ikke længere fandtes

på jorden og at menneskeheden 'var frafaldet den sande og levende tro.' (BYU Studies, 9:279) En dag da han studerede skrifterne læste han i Jakobs Bog en inspireret advarsel om at søge guddommelig visdom gennem bøn. (Jak. 1:5) Joseph sluttede at han måtte gøre som den fordums apostel foreslog, med mindre han ville forblive i uvished. I foråret 1820 knælede Joseph Smith, der dengang kun var 15 år, til bøn i en afsondret lund med træer, i nærheden af hans hjem. I henhold til de beretninger, han senere gav om denne betydningsfulde morgen, var han bekymret for sin egen frelse og for menneskehedens vel. Han ønskede mere direkte at vide hvilken af kirkerne han skulle tilslutte sig, hvis han skulle tilslutte sig nogen. Men da Joseph begyndte at bede, oplevede han en desperat kamp. Da han forsøgte at bede

blev han grebet af en ond magt der var så stærk at han ikke kunne tale. Hans hoved fyldtes med distraherende tanker og han hørte en støj som om nogen kom imod ham og lige med ét var han indhyllet i et tykt mørke der syntes helt at overvælde ham.

Trods sin angst blev den unge Joseph ved med at bede indvendig for at blive befriet, og det onde forsvandt - i stedet dalede en lysstøtte ned over ham i lunden. I dette strålende lys kom 2 herlige væsener til syne. En af dem talte til Joseph, kaldte ham ved navn, idet han pegede på den anden og sagde: 'Dette er mit elskede Søn. Hør ham.'

Under dette højtidelige besøg af Faderen og Sønnen fik Joseph besvaret sine spørgsmål. Frelseren sagde at Josephs synder var ham tilgivet, at ingen af kirkerne underviste i de rette lærdomme eller havde den rette

myndighed og at han ville blive bekendt med evangeliet i dets fylde engang i fremtiden.

Joseph fortalte sin familie og sine nære venner om sin hellige samtale. En af dem han fortalte sin beretning til var præst og han behandlede hans historie meget overfladisk og protesterede imod at der var noget der hed syner og åbenbaringer i moderne tider. Joseph kom både ud for folk der troede og folk der spottede, under sine fortsatte forberedelser. Heldigvis fandt han også mange, der, som han selv, søgte Guds frelsende budskab. Dette var mennesker der søgte religion til dels på grund af vækkelserne i begyndelsen af 1800-tallet.

I 3 år efter Joseph Smiths første åbenbaring fortsatte han sit daglige liv som landarbejder i New York. Han forklarede senere at han til tider søgte det glade selskab og lod sine ungdommelige følelser komme letsindigt til udtryk. Han begyndte at føle at han ikke havde optrådt i overensstemmelse med det højtidelige råd han modtog ved åbenbaringen, selv om han ikke havde nogen skyldfølelse, udover at han havde ladet sit naturlige, muntre temperament komme til udtryk i lidt gavtyvestreger.

Med denne bekymring i sit indre trak Joseph Smith, der nu var 17 år, sig tilbage til sit værelse og begyndte at bede. Det var den 21. september, 1823. Pludselig fyldtes værelset med lys og han fik besøg af en himmelsk budbringer. Budbringeren, der præsenterede sig selv som en Guds engel, Moroni, fortalte at han var den sidste nephitiske historieskriver og at nephiterne var et folk der havde boet i Amerika 1400 år tidligere. Moronis budskab bevægede Joseph og han indså hvad der var hans mission, da han fik at vide at der i en nærliggende høj var begravet nogle hellige plader med en optegnelse om

Amerikas fordums indbyggere og om Frelserens belæring til dette folk. Moroni gentog budskabet i 2 ekstra besøg samme nat og igen den følgende morgen. Joseph fik besked på at gå ud til Cumorah højen hvert år og få instruktioner om at forberede sig til sin mission. Og endelig den 22. september, 1827, fik han betroet pladerne.

I disse 4 år, hvor forberedelserne fandt sted, var livet hos familien Smith ikke meget anderledes end sædvanligt. Familiens medlemmer arbejdede for at klare deres økonomiske forpligtelser. De kunne ikke betale pantebrevene, hvorfor de måtte sidde til leje på den jord de tidligere havde ejet. De byggede sig dog et nyt træhus. Den ældste søn, Alvin, døde den 19. november 1823, før deres hus var færdigt. Lige før sin død tilskyndede han Joseph til at forblive trofast overfor Moronis instruktioner, så det værk, de havde fået løfter om, kunne blive frembragt.

Som supplement til familiens indtægter arbejdede Joseph og andre af familiens medlemmer fra tid til anden som daglejere. I oktober 1825 arbejdede Joseph for Josiah Stowell fra Bainbridge, New York. Han forlangte at hans arbejdere skulle grave efter skatte, som man mente lå begravet i en forladt spansk sølvmine. Joseph bad til sidst Stowell om at opgive den nytteløse søgen, men den unge mands dettagelse satte gang i nogle rygter om at han ejede en psykisk kraft som kunne lokalisere skjulte skatte. Hændelsen er betydningsfuld, idet den resulterede i den første af en lang række lovmæssige sigtelser som Joseph Smith kom ud for fra dem som prøvede at stille ham i et dårligt lys.

Medens Joseph arbejdede for Stowell boede han hos familien Isaac Hale, hvor han lærte datteren, Emma, at kende. Joseph og Emma blev gift den 18. januar

1827 hvorpå de flyttede til Smiths gård i nærheden af Palmyra. Samme efterår, efter næsten 4 år, modtog profeten de gamle plader af Moroni ved Cumorahhøjen. På samme tidspunkt fik han overdraget magt til at oversætte samt to gennemsigtige sten kaldet Urim og Tummim, som var opbevaret i stenkisten sammen med pladerne. Joseph Smith sagde at stenene sad i en buet indfatning på en brystplade. 'Ved hjælp af Urim og Tummim,' sagde han, 'oversatte jeg optegnelserne ved Guds gave og kraft.' (History of the Church, 4:537, Wentworth Letter, *Den danske Stjerne*, juni 1978)

Aldrig så snart havde Joseph fået de hellige optegnelser før der var nogen som forsøgte at stjæle dem fra ham. Profeten ændrede deres skjulested adskillige gange. Han prøvede at gemme dem i en udhulet birkestamme, i en tønde bønner, et sted i muren, men til sidst besluttede Emma og Joseph sig til at flytte til Harmony i Pennsylvania, hvor Emmas far gav dem et tilflugtssted. Joseph og Emma havde ingen penge til at foretage rejsen på 240 km., men en velhavende gårdmand, Martin Harris, troede på Josephs beretning om pladernes oprindelse og skænkede 50 dollars for at hjælpe dem.

Da oversættelsesarbejdet var påbegyndt tog Martin Harris en afskrivning af nogle af de skrifttegn der var kopierede efter Pladerne, med til en lærd mand i de østlige stater. I New York talte han med den berømte professor i mytologi ved Columbia College, dr. Charles Anthon, og med dr. Samuel L. Mitchell der var doktor i medicin i New York. Martin Harris fortalte dem om det Joseph Smith beskæftigede sig med. Disse mænd kunne ikke oversætte det forbedrede ægyptiske og Martin vendte hjem, overbevist om at Josephs arbejde var ægte. Hændelsen opfyldte en profeti

som findes i Mormons Bog (2. Nephi 27:6-20). I de efterfølgende måneder virkede Martin Harris som skribent medens profeten oversatte første afdeling af de gamle optegnelser. Martin Harris blev senere én af de 3 vidner til Mormons Bog.

Det var under oversættelsesarbejdet først på sommeren i 1828 at Martin Harris lånte de første 116 sider af det håndskrevne manuskript. De gik tabt eller også blev de stjålet, muligvis på grund af manglende omsorg eller bedrag fra Harris' kones side, idet hun ikke troede på historien. Som følge af dette gik arbejdet i stå for en tid og da Joseph gennem åbenbaring fik besked på at genoptage arbejdet, ansatte han Emma som skribent et kort stykke tid. Heldigvis hørte Oliver Cowdery, en omreisende skolelærer der boede hos familien Smith i Manchester bydistrikt, om arbejdet og blev interesseret i det. Han rejste til Harmony i Pennsylvania for at undersøge sagen og begyndte at skrive for Joseph i begyndelsen af april 1829. Det var Oliver Cowdery der skrev det meste af Mormons Bog efterhånden som profeten bag et forhæng dikterede den ord for ord.

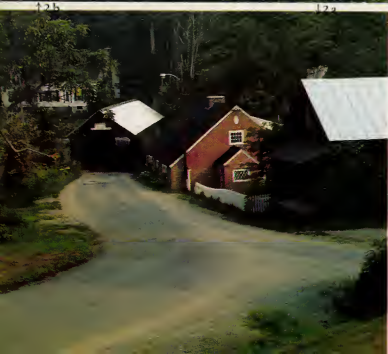
Joseph Smith modtog mange åbenbaringer i dette tidsrum. Det er klart at Herren vejledte sin unge tjener, som skulle lægge grundvolden til den genoprettede Jesu Kristi Kirke. Den 15. maj 1829 skete noget vigtigt forud for organiseringen af kirken. Under oversættelsen af optegnelserne læste Joseph og Oliver om dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse. Da de ønskede yderligere oplysninger om emnet trak de sig tilbage til Susquehanna flodens bred - floden lå i nærheden af Joseph Smiths hjem. Under bønnen viste Johannes Døberen sig for dem i en lyskry, lagde hænderne på dem og overdrog dem Det aronske (*Forts. side 38*)

En tur til betydningsfulde kirkehistoriske steder i billeder

*Billedtekster: 'En tur til betydningsfulde ...'
Fotograferet af Jed A. Clark*

Nauvoo, Palmyra, Far West, Kirtland - disse navne har allesammen en dyb betydning for os. Det er de steder hvor Joseph Smith, den første profet i denne uddeling, levede, arbejdede og modtog åbenbaringer for kirken. Det var de steder hvor han både så mirakler og troløshed, glæder og sorg, åndelige tilkendegivelser og frafald. Det var disse steder kirkens mænd og kvinder i den første tid udviklede den åndelige storhed som blev årsag til at deres navne er blevet æret gennem de efterfølgende generationer - det er navne som Brigham Young, John Taylor, Parley P. Pratt, Edward Partridge og mange flere. Det var i Independence, Far West, Kirtland at de hellige havde modgang og prøvelser som følge af den behandling de udsattes for af urostiftere, forræderiske officielle embedsmænd og af bedragere og frafaldne indefra.

På de følgende sider viser vi nogle billeder fra kirkehistoriske steder som stadig eksisterer i dag. Der er gjort meget for at genopbygge noget af Nauvoo til det den formodentlig var da de hellige boede der. Men de fleste andre steder har forandret sig meget siden dengang. Nogle af husene er bygget om og andre er forsynet med tilbygninger. Mange af dem er langt mere luksuøse end de oprindelige bygninger, der spillede så stor en rolle eller historiske mindesmærkebygninger, der spillede så stor en rolle i kirkens historie. Andre er helt ødelagt og der er kun nogle grundsten eller historiske mindesmærker, der viser hvad de engang har været. På den anden side er de bygninger, der viser hvad de engang har været. På den anden side er de fredfyldte floder de frugtbare marker og de bølgende bakker formodentlig ligesom de var for omtrent 150 år siden.

†3b

Øverst: (1) Topsfield, Massachusetts, Familien Smiths slægtsbolig. **Til venstre:** (2b) Skolen i Tunbridge, Vermont, hvor Joseph Smith sen. sikkert har undervist medens familien boede på Macks landsted i Sharon. **Nederst:** (2a) Tundbridge, Vermont, hvor Joseph Smith sen. og Lucy Mack blev viet. **Til højre:** (3b) Sharon, Vermont, profeten Josephs fødested.

13a

5a

5b

Øverst: (3a) Mindesmærket over Joseph Smith i Sharon, Vermont - rejst på hundredårsdagen for profetens fødsel. **Øverst til venstre:** (4) Norwich, Vermont, Joseph Smith seniors hus. **I midten til venstre:** (5a) Four Corners, Palmyra, New York. **Øverst i midten til højre:** (5d) Den hellige Lund i nærheden af Smiths hjem i Palmyra, New York. **Nederst i midten til højre:** (5e) En bæk i nærheden af Smiths landsted i Palmyra, New York, hvor nogle af de første dåb måske har fundet sted. **Til højre:** (5c) Sti fra Joseph Smiths seniors hus i Palmyra, New York, mod Den hellige Lund.

15f

16c

16b

17

Øverst til venstre: (5f) Martin Harris' hjemsted i Palmyra, New York. Dette hus der er bygget af sten i 1849 er ikke Martin Harris' oprindelige hjem. Hans hus nedbrændte. **Nederst til venstre:** (6c) Monument til minde om Det aronske Præstedømmes gengivelse. Det er anbragt på det sted hvor overdragelsen muligvis har fundet sted i nærheden af Susquehannafloden i Harmony, Pennsylvania. **Øverst til højre:** (6b) Det sted hvor (fortsættes på side 25)

Opfyldelsen af løfter

af John Nicholson

Kirkens ældster taler ofte om den omsorg, Herren viser ved at beskytte de hellige mod fortræd. Han har mange gange på mirakuløs vis reddet dem fra ulykker og død. Hvert år samledes hundreder og tusinder af hellige fra fjerntliggende nationer for at rejse til Amerika. Mange skibsladninger af dem har krydset Atlanten - en rejse på næsten 5000 km.

På havet sker der mange ulykker. Skibe synker i uvej, og folk mister ofte livet ved at drukne, men en skibsladning af hellige er aldrig blevet udsat for noget som helst af denne slags. Selv om en del hellige
(Fort. side 8.)

Det skete virkelig

Illustreret af Richard D. Comely Enterprises

En eftermiddag mens Tommy og Elija var ude og vogte kvæg . . .

„Tommy, der er noget der gør kvæget bange. Kom herhen!“

Se der, indianere!

Omaha-stammen havde givet tilladelse til at lade kvæget ræsse på deres land, men Tommy var ikke sikker på, om de stadig var venligtsindede!

To indianerkrigere kom hen imod dem.

Elija vendte sig for at gå med Tommy . . .

I går aftes angreb Iowa-stammen vores lejr, mens alle mændene med undtagelse af høvdingen Bighead og jeg var ude for at jage!

Iowa-indianerne tog vores heste og mad og sårede mange kvinder og børn! Høvdingen dør, hvis han ikke snart får hjælp!

Jeg skal nok hente hjælp!

Du bliver her til den anden dreng kommer tilbage!

Tommy løb til Winter Quarters, der lå 3 km. derfra, og fortalte biskop Morley hvad der var sket! Biskoppen sendte Tommy til Brigham Young, der befandt sig ved færgen en times tid derfra.

Du må se at komme tilbage til Elija! Tag din vogn og bed biskop Morley om at tage si vogn, så de sårede indianere kan blive bragt til Winter Quarters!

I mellemtiden tog Elija skjorten af, dyppede den i floden og brugte den så til at afsvale høvdingens pande med.

De sårede indianere blev lagt ind i vognene, før man begyndte den lange tur ind til byen. Nogle af de andre måtte så gå ved siden af vognene.

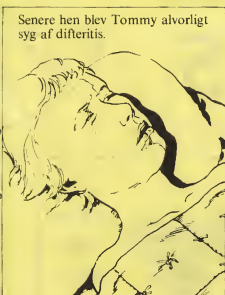
Vil du tage dig af høvdingen Bighead?

Tommys mor svarede: „Ja,” og de skiftedes så til at pleje den sårede høvding i deres hjem.

En skønne dag stod høvdingen ud af sengen uden nogen form for varsel.

Jeg er atter rask og må tilbage til mit folk!

Senere hen blev Tommy alvorligt syg af difteritis.

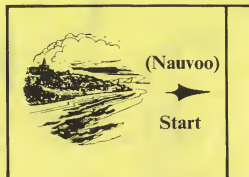
En dag kom høvdingen Bighead med en håndfuld peberrod og fortalte Tommys mor, at hun skulle male det på en kværn og lave en drik af det. „Det vil gøre drengen rask,” lovede han.

Peberroden helbredte Tommy. Fra da af brugte mange, der havde difteritis, det som medicin til at redde deres liv.

Spilleregler til Pionerspillet

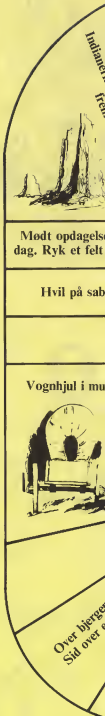
1. Spillets formål er at se, hvem der kommer først til Salt Lake dalen. Klip de små firkanter med en vogn, hest, sko, gig og trækvogn ud. Hvis du har lyst, kan du lime dem på et stykke pap eller tykt papir, så de ikke så let går i stykker. Hver spiller vælger én af disse firkanter og anvender den som en brik til at flytte på sporet.
2. Ved spillets begyndelse holdes en lille bonne, sten eller en lignende genstand lige over det indrammede felt med tal, luk øjnene og lad genstanden falde. Det tal, den lander på, fortæller, hvor mange felter du må rykke frem. (Hvis den lander på en linie mellem 2 tal, skal du tage det største tal.)
3. Når som helst du kommer til en rubrik med ordene: 'Hvil på sabbaten', skal du stoppe, hvad enten du har rykket alle de felter, du skulle eller ej. For eksempel hvis din sten lander på 6, og du rykker 3 felter frem før du landet på 'Hvil på sabbaten', så skal du stoppe der og vente til næste omgang. Søndag var en særlig dag for pionerne, og de så altid frem til den.

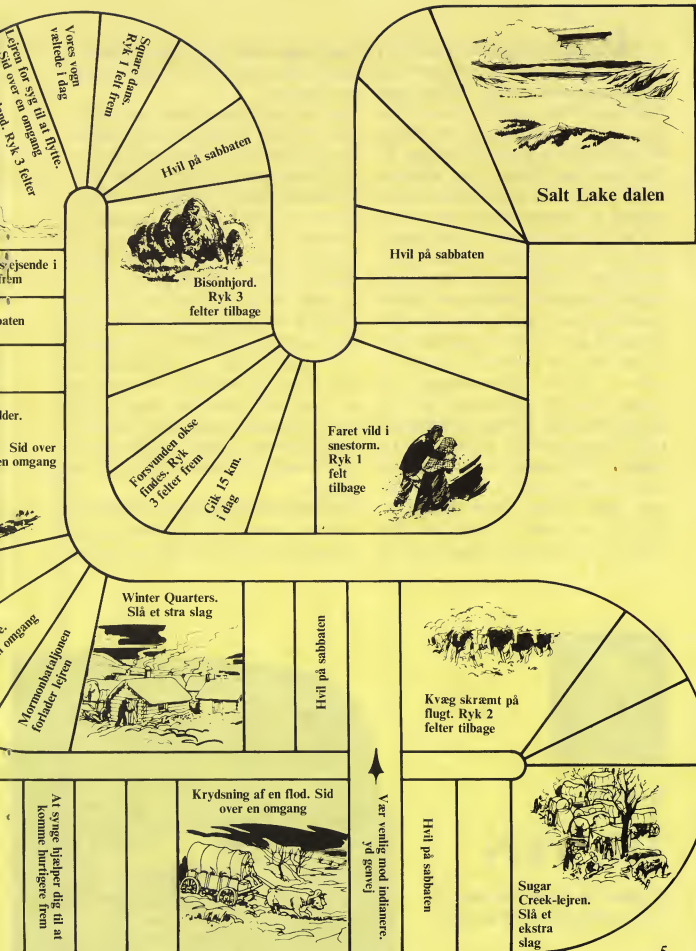
6	1	4	3	1	4
3	2	5	2	6	2
2	1	3	1	3	5

(Nauvoo)

Start

Da jeg for nogle år siden fløj i en lille flyvemaskine, oplevede jeg noget højest usædvanligt. Vi fløj mod Salt Lake City, og det var én af de dage, hvor forureningen og tågen hurtigt havde lagt sig over dalen. Vi fløj oven over tågen i en højde af 1.000 meter, da vores pilot sendte besked til kontrolltårnet om, at vi var ved at nærme os og skulle lande. Han var en dygtig flyver, men flyvemaskinen havde ikke radar eller andet fint udstyr, sådan som større maskiner har. Flyvelederen fortalte vores pilot, at hvis vi ønskede det, kunne han, på trods af at man var ved at lukke landingsbanen på grund af dårlig sigtbarhed, lede os ned gennem den hurtigt fortættende tåge. Piloten vendte sig mod os og sagde: 'Hvad synes I vi skal gøre? Vi kan enten blive ledt ned af flyvelederen, eller vi kan flyve tilbage til Nevada og lande og vente en dag eller to på, at vejret klarer op.' Vi

blev enige om, at vi skulle lande i Salt Lake, hvis det på nogen måde var muligt.

Det var en meget interessant oplevelse at sidde i vores lille flyvemaskine og lytte til de instruktioner piloten modtog fra kontrolltårnet. Flyvelederen kunne gennem radar se, hvor vi var. Han fortalte vores pilot, hvornår vi skulle flyve lavere, og hvornår vi skulle flyve enten til højre eller til venstre. Vi befandt os nu i så tæt tåge, at vi slet intet kunne se og var helt afhængig af tårnets ledelse. Jeg husker, jeg tænkte på, hvordan vi 4 udelukkende var afhængige af den viden flyvelederen, som kunne se os på radarskærmen, besad. Det var en bemærkelsesværdig oplevelse, for selv om vi blev ved med at gå ned i højde, kunne vi slet ikke se jorden.

I 150 meters højde sagde piloten til min ven, som sad på højre forsæde: 'Nu skal du holde øje med landings-

VEN TIL VEN

af ældste M. Russell Ballard, jr.
af De halvfyrdes første Kvorum

banen. Sig til, når du ser den.' Piloten koncentrerede sig om at se på instrumenterne og nøjagtigt at følge de instruktioner, han modtog fra flyvelederen. Jeg holdt øje med højdemåleren. Snart befandt vi os i en højde af 120 m., 100 m., 90 m. - vi kunne stadig intet se. Men pludselig råbte min ven fra forsædet: 'Jeg kan se landingsbanen!'

Det var med stor lettelse, vi så ud af flyvemaskinens forrude. Der, lige foran os, var landingsbanen, og da vi nærmede os for at lande, var maskinens næse netop rettet mod den hvide linie på midten af banen. Hvor var jeg taknemmelig over, at nogen i tårnet havde den fornødne erfaring og viden til at give os omhyggelige instruktioner, så flyvemaskinen kunne lande sikkert! Siden den oplevelse har jeg ofte tænkt på, hvor meget vort liv kan sammenlignes med oplevelsen, vi havde den tågede dag. Vi kan ikke se

eller forstå alt. Derfor har vores himmelske Fader anbragt en profet her på jorden, der er ligesom flyvelederen. Hvis vi vil lytte meget omhyggeligt til alt, hvad profeten fortæller os, og hvis vi vil følge hans vejledning, så vil vi, fuldstændig lige som dem i flyvemaskinen var i stand til at finde landingsbanen, kunne finde vejen sikkert tilbage til vores himmelske Fader.

Nogle andre redskaber, vores himmelske Fader bruger til at hjælpe os gennem livet og nogen gange gennem tæt tåge, er Helligånden, stavspræsidenter, biskopper, hjemmelærere og vore forældre.

Hvis vi lytter og lærer at følge de råd, vi modtager, så vil vi have 'sikre landinger' hele livet igennem; og hvad der er endnu mere vigtigt: når vi dør, vil vi komme sikkert tilbage til vores himmelske Fader og leve hos Ham.

(Fortsat fra side 1.)

omkom på havet af forskellige årsager og derfor var nødt til at blive begravet i vandet, så er kirkens medlemmer dog gang på gang på mirakuløs vis blevet skånet for at drukne eller synke på deres færd over Atlanten.

I 1866 udnævnte ældste Brigham Young jr., som på daværende tidspunkt var præsident for kirkens europæiske mission, John Nicholson til at overtage ledelsen af et selskab på ca. 500 hellige på deres vej til Salt Lake City fra Storbritannien til Missouriflodens bredder. De sejlede over havet i langsomgående sejskibe, hvis hastighed var afhængige af gunstige vinde. På det tidspunkt tog en rejse fra England til New York gennemsnitligt 6 uger.

Den 23. maj 1866 forlod de Londons havn. Da skibet *American Congress*, som de sejlede med, nærmede sig Newfoundland's kyst, lagde en tæt tåge sig over vandet. Tågen forhindrede kaptajnen i at kunne orientere sig, fordi han var ude af stand til at se solen, og det betød, at han ikke vidste helt bestemt, hvor de befandt sig.

På dette tidspunkt talte kaptajnen og bror John Rider, som var rådgiver i præsidentskabet for selskabet, sammen på skibets dæk. Bror Rider vendte ansigtet i den retning, skibet sejlede, og i samme øjeblik lettede tågen fra havets overflade, så han helt klart kunne se et stykke fremad mellem tågen og vandet.

Pludselig udbrød han: „Kaptajn, hvad er det?”

Kaptajn Woodward, der var høj, stærk og energisk, svarede ikke. Det

var ikke et øjeblik, hvor man gav ordre. Med en tigers hurtighed fór han hen til styrehuset. Han skubbede manden ved roret til side, greb roret og drejede det hurtigt. Selv om hans bevægelser var hurtige, brugte han alligevel stemmen såvel som hænderne. I en klar og gennemtrængende tone råbte han forskellige ordre for at få alle hænder til at vende skibet om.

Sømændene sprang til deres poster. Der var raske ben og travle hænder på dækket. Skibet *American Congress* svingede langsomt rundt, og faren var overstået. Havde man ventet et øjeblik med at handle, ville fartøjet have befundet sig mellem klippeskærene og være blevet slået i stykker på skærene, så højst sandsynlig ikke en eneste af de næsten 500 ombordværende ville have undgået druknedeoden.

Klipper og brodsøer på skibets kurs var, hvad bror Rider så, da tågen lettede. Kaptajnen bad bror Rider om, som en særlig tjeneste, ikke at sige et ord til passagererne om den fare, der havde truet skibet. Da han var kaptajnløjtnant på skibet, anså bror Rider det for rigtigt at efterkomme hans ønske; og desuden syntes han, det var et klogt forslag. Selskabet var derfor slet ikke klar over den store fare, de havde undgået.

Ældste Rider takkede Gud for hans godhed ved således at tilkendegive, at han bruger sin magt til at hjælpe de hellige. Herren opfyldte de løfter, de hellige blev givet af hans tjenere, på det tidspunkt de forlod England for at tage til Zions land.

Det melkisedekske Præstedømme muligvis blev gengivet i nærheden af Harmony, Pennsylvania.
Nederst til venstre: (7) Fayette, New York. Peter Whitmer seniors landsted hvor kirken blev organiseret den 6. april 1830. Området hvor den lille træhytte lå og kan ses i nederste højre hjørne af billedet. Hytten står der ikke længere. **Nederst til højre:** (6a) Susquehannafloden i nærheden af Joseph og Emmas første hjem i Harmony, Pennsylvania - set fra luften

16d

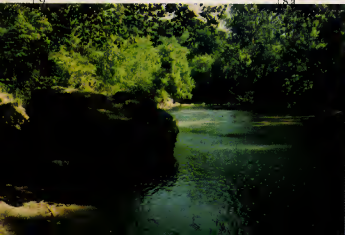
17a

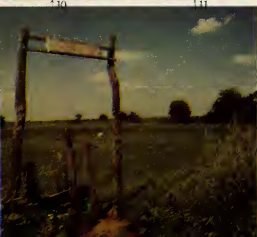
18a

18b

18c

Øverst til venstre: (6d) Susquehannafloden i nærheden af det sted hvor Det aronske Præstedømme blev gengivet. I midten til venstre: (9) Hiram, Ohio, John Johnsons hus. Nederst i midten til venstre: (8c) Joseph Smith seniors hus i Kirtland, Ohio. I midten til venstre: (8b) Joseph Smith juniors forretning i Kirtland, Ohio, hvor man afholdt profeternes skole. I midten til højre: (10) Tempelpladsen i Independence, Missouri. Nederst i midten: (11) Tempelpladsen i Far West, Missouri. Til højre: (8d) Kirtland Templet.

113a

112

113b

115

114

1. Topsfield, Massachusetts

Topsfield havde været i familien Smiths besiddelse i mange år da Joseph Smith sen. blev født der den 12. juli 1771.

2. (A, B) Tunbridge, Vermont

Hele familien Smith flyttede til Tunbridge, Vermont, i 1791. Joseph sen. giftede sig, da han var 25 år, med den 19-årige Lucy Mack i Tunbridge og her blev Alvin, Hyrum, Sophronia og Samuel født.

3. (A, B) Sharon, Vermont

I 1804 måtte familien Smith leje en gård af Lucy Mack Smiths familie i Sharon, på grund af økonomisk tilbagegang. Joseph Smith sen. dyrkede jorden om sommeren og underviste i landsbyskolen om vinteren. Det var på Mack-gården at Joseph Smith jun. blev født den 23. december 1805.

På hundredårsdagen for Joseph Smiths fødsel rejstes et mindesmærke i granit. Det er næsten 12 meter højt (én fod for hvert år af profetens liv - 38 fod), og stedet blev indviet af præsident Joseph F. Smith, der var profetens nevø.

4. Norwich, Vermont

Det var her familien Smith 3 år efter hinanden oplevede at høsten slog fejl, hvilket fik dem til at flytte til Palmyra i New York.

5. (A-G) Palmyra, New York

Joseph Smith jun. var 10 år da familien flyttede til Palmyra. 2 år senere erhvervede familien Smith sig 40 ha. uopdyrket jord, hvor der for størstedelen groede træer. Det lå ca 3 km. fra Palmyra. De boede først i en træhytte men efter nogle få år tog den ældste søn, Alvin, initiativet til at bygge et stort hus med 9 værelser til sine forældre.

Four Corners, Palmyra, New York. I vore dage ligger 'Four Corners' mellem hovedgaden og hovedvej 21 i Palmyra. På alle 4 gadehjørner ligger en kirke, nemlig en metodistkirke, en presbyteriansk kirke, en episcopalsk kirke og en baptistkirke. Selv om ingen af disse kirker har ligger der lige siden foråret 1820 vækker de

Øverst til venstre (13a) De Halvfjerds' hall i Nauvoo, Illinois. Den brugtes til at opøve fremtidige missionærer i at prædike evangeliet. **I midten til venstre:** (13b) Interiør fra De Halvfjerds' hall. **Øverst til højre** (12) Adam-ondi-Ahman. **I midten til højre:** (14) Carthage fængslet, Carthage, Illinois, hvor Joseph Smith jun. og hans bror Hyrum led martyrdøden i 1844. **Nederst:** (15) Montrose Crossing, Illinois ved Mississippifloden.

alligevel erindringer om de religiøse stridigheder der forårsagede af Joseph gik ud i Den hellige Lund for at bede om svar på 'hvilken kirke der var den rigtige'.

Den hellige Lund. Den hellige Lund, som den unge Joseph gik ud i for at bede i foråret 1820, ligger vest for hans forældres hus på Smiths gård. Da han forlod lunden var han i besiddelse af mere kundskab om Guddommen og den onde end noget jordisk menneske i verden.

Cumurahojen. I åbenbaringer som Joseph modtog i årene fra 1823 til 1827 fik han besked på at gå til en afgang høj, der senere viste sig at være Cumorah, der ligger 6 km. syd for landsbyen, Palmyra. Her så han en stenliste, hvor guldpladerne lå.

Martin Harris gård. Da oversættelsen af Mormons Bog var til ende, pantsatte en velhavende landmand fra Palmyra, Martin Harris, sin gård for 3000 dollars så han kunne betale for trykningen af de første 5000 eksemplarer af Mormons Bog. Han blev senere én af de 3 vidner.

Bæk på Smiths landsted. Det var måske her de første dåb blev udført.

6. (A-D) Harmony, Pennsylvania

Det var i Harmony Emma blev født. Da de var blevet gift i 1827 erhvervede Joseph 5 ha. jord af sin svigerfar for 200 dollars. Det unge par flyttede ind på stedet i et hus med 3 værelser. Det blev Emma og Josephs første hjem. Det var her i nærheden, på Susquehannaflodens bred, Det ariske Præstedømme blev gengivet. Kort tid efter, på et ukendt sted, blev Det melkisedekske Præstedømme gengivet.

7. Fayette, New York.

Torsdag den 6. april 1830 mødtes Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jun., David Whitmer og Samuel H. Smith i en meget lille træhytte som ejedes af Peter Whitmer sen. Den lå i Fayette, Seneca County, New York og her organiserede kirken. (På billedet side 27 er stedet hvor kirken blev gengivet - det var dog ikke den store hvide bygning, men den lille hytte lå i det indrammede område nederst til højre på billedet.) Det var i Fayette de 3 vidner til Mormons Bog modtog deres guddommelige vidnesbyrd. Her modtog profeten også 20 af de åbenbaringer der

findes i Lære og Pagter, såvel som Mose Bog og Enoks profetier i Den kostelige Perle.

8. (A-J) Kirtland, Ohio

I december 1830 modtog profeten en åbenbaring (L&P. 37 og 38) om at sende medlemmerne, formodentlig omkring 200, vestpå til Kirtland i Ohio.

Profeten fik optegnet 46 åbenbaringer medens han boede i Kirtland.

Allerede i december 1832 befalede Herren at der skulle bygges et tempel her. Templet blev indviet den 27. marts 1836 og en uge senere, den 3. april 1836, blev der givet nogle strålende tilkendegivelser. Jesus Kristus stod på talerstolens brystværn og godtog templet. Derefter besøgte Moses, Elias og Elijah templet og de overdrog hver især profeten nøglerne til denne tidernes fyldes uddeling. Formålet med templet er nu opnået.

I Kirtlandperioden blev der udsendt hundredvis af missionærer. Det øverste Præsidentskab blev organiseret, Joseph Smith sen. blev den første patriark, Kirtland staven blev organiseret, Zions lejr blev oprettet, De tolv Råd og De halvfjerds øverste Råd blev organiseret.

9. Hiram, Ohio

Fra efteråret 1831 til april 1832 boede Joseph Smith som gæst i John Johnsons hjem i Hiram. Profeten ledede kirken herfra, han modtog mangfoldige åbenbaringer og arbejdede på den inspirerede udgave af Bibelen. Der blev afholdt konferencer her og medlemmerne samledes for at stemme om udgivelsen af Pagtens Bog, nu Lære og Pagter.

I marts 1832 blev profeten Joseph og Sidney Rigdon i Hiram fanget af en pøbelhob, indsmurt i tjære og rullet i fjer og på anden vis mishandlet.

10. Independence, Missouri

Da profeten kom til Independence i juli 1831, åbenbarede han at området var bestemt til og skulle indvies som 'Zions stad'. Der skulle bygges et tempel her. Fra afsnit 57 til og med afsnit 60 i L&P. er åbenbaringer som blev givet her og der blev anskaffet en tempelgrund på ca. 25 ha. i december 1831, men forfølgelserne de næste 2 år tvang de sidste dages hellige til at forlade stedet før bygningen af templet påbegyndtes.

11. Far West, Missouri

Far West var kirkens hovedkvarter fra 1836 til 1839 og L&P. 114-115 samt 117-119 blev modtaget her. I sommeren 1837 gjorde de hellige forberedelser til at bygge et tempel. Grundstenen blev nedlagt den 4. juli 1838, men der blev heller ikke lavet mere på det tidspunkt. Kirkens sjette præsident, Joseph F. Smith, blev født her den 13. november 1838.

12. Adam-ondi- Ahman, Missouri.

Profeten Joseph Smith kunne ved hjælp af åbenbaring angive stedet i nærheden af Spring Hill hvor Adam samlede og velsignede sine efterkommere 3 år før sin egen jordiske død. Det er også det sted hvor han engang i fremtiden „vil kalde sine børn sammen og holde råd med dem for at berede dem til Menneskesønnens komme“. (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 186. Se også L&P. 116, 107:53; Daniels Bog 7:9-14)

13. (A-D) Nauvoo, Illinois

Årene fra 1839 til 1846 var strålende og tragiske år for de hellige i Nauvoo. Nauvoo, det hebraiske ord for „smuk beliggenhed“, blev udviklet fra en lille by ved Mississippi floden. Byen hed Commerce før den blev til Nauvoo, der nåede at få et befolkningstal på 12.042 mennesker. Der blev bygget smukke huse og her levede folk det allerbedste liv som kunne tænkes i et amerikansk grænseland.

Nauvoo-perioden var en tid hvor kirkens organisation blev styrket. Der blev tegnet og bygget et tempel som også blev indviet. Profeten Joseph gav begavelse til de udvalgte kirkeledere den 4. maj 1842 i værelset over hans forretning. De samme ordinanser blev senere givet i Nauvoo templet til så mange hellige som muligt. Hjælpeforeningen blev organiseret for kirkens kvinder den 17. marts 1842. Den kirkelige betegnelse *ward* blev indført og der blev organiseret 3 ward.

Kort efter profetens og patriarkens - Josephs og Hyrums - martyrdød blev Nauvoo til „Josephs by“.

Men skønheden ved Nauvoo forsvandt sammen med de Hellige i 1846. Templet blev ødelagt af brandstiftere og murene blev senere væltet under en tornado.

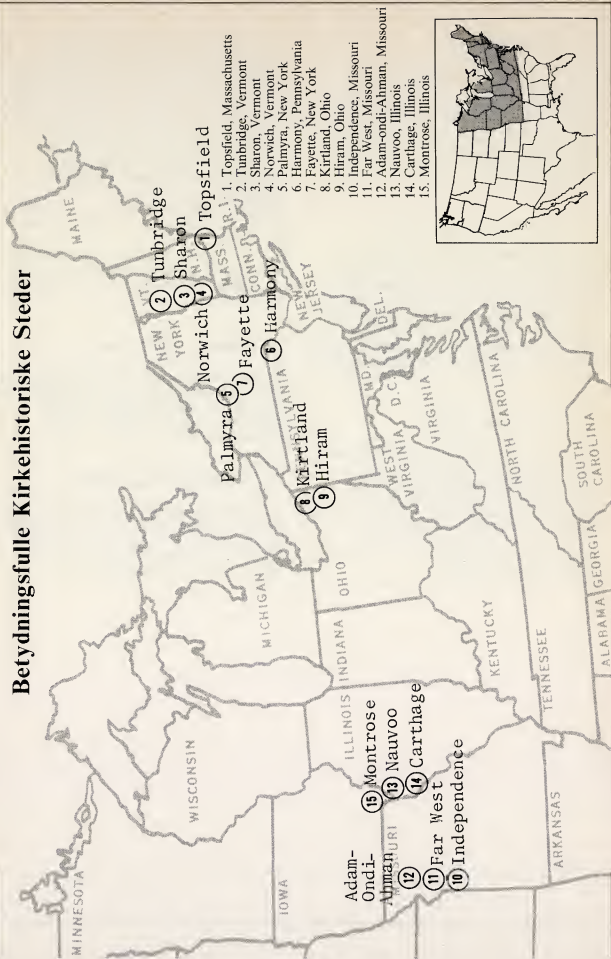
14. Carthage fængslet, Illinois.

Carthage fængslet - det var her Joseph Smith jun. og hans bror Hyrum blev snigmyrdet den 27. juni 1844. De var blevet fængslet på et falskt grundlag. En væbnet pøbelhob stormede bygningen og skød de 2 brødre.

15. Montrose Crossing, Illinois.

I februar 1846 var vejret ualmindelig koldt under de helliges flugt fra Nauvoo. På Mississippifloden lå et tykt lag is fra bred til bred, hvilket gjorde det muligt for det lange vogntog at køre tværs over floden - en strækning på ca. 1km.

Betydningsfulle Kirkehistoriske Steder

Guds røst i vores tid

I løbet af det 19. århundrede skrev en engelsk præst ved navn John Watson: 'Skulle der i en ægyptisk gravhøj blive fundet et stykke pergament, 15x15 cm. stort, og indeholdende 50 ord udtalt af Jesus, ville dette udsagn tælle mere end alle de bøger der er blevet udgivet siden det første århundrede.' (Citeret i *Forward to New Witness for God*, vol. 2, by Elder B. H. Roberts.)

Den måske mest betagende ting ved Lære og Pagter er at den indeholder Frelserens ord, talt til denne uddelings mennesker, gennem profeten Joseph Smith.

Ældste Bruce R. McConkie har udtalt: 'Måske findes der ingen anden bog af så stor værdi for de hellige som Lære og Pagter. Det er deres bog, Guds røst i deres tidsalder.' (*Mormon Doctrine*, 2. udgave, s. 206)

På siderne i Lære og Pagter finder man Gud i gang med at genoprette sin kirke, idet han underviser, formaner, opmuntrer, irttesætter forskellige mennesker, og åbenbarer fantastiske lærdomme, som længe har været gået tabt; han byggede kirken op trin for trin efterhånden som behov opstod og i takt med at folket gjorde sig beredt. Som

følge heraf indeholder Lære og Pagter en masse forskellige emner. Bror Sidney B. Sperry fremhæver: 'Herren måtte trin for trin instruere denne uddelings unge profet om organisationen i den genoprettede kirke samt i doktrinere og forskrifterne, medlemmerne skulle belæres om. Andre kirkers doktriner og ordensregler var ikke tilstrækkelige; i virkeligheden kunne man ikke fylde ny vin på gamle lædersække. Herrens åbenbaringer til Joseph Smith behandlede talrige problemer, og en lang række problemer af vital betydning for den spæde kirke krævede opmærksomhed fra kirkens ledere.' (*Doctrine and Covenants Compendium*, Bookcraft, (1960, s. 17.)

'Dette værk indeholder mange detaljer vedrørende kirkens orden og organisation, og de er nødvendige for Herrens tjenere, hvis de vil forstå Herrens måde at bringe mennesker til frelse. Den Almægtige gjorde det fuldstændigt klart for Joseph Smith, at den genoprettede kirke var 'Den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade.' (L&P. 1:30) Lære og Pagter kaster et pragtfuld lys over emner som for eksempel faldet, forsoningen, omvendelse, dåb,

præstedømmet, ægteskab, den Helligånd, frelse for de døde, menneskets økonomiske velfærd og menneskehedens endelig skæbne. Kundskab om disse emner og mange andre, der er så nødvendige at forstå, hvis man virkelig ønsker at omvende sig og komme ind i Guds rige, er fremsat i denne hellige skrift fra vor tid.' (*Doctrine and Covenants Compendium*, s. 15, 16.)

I Lære og Pagter finder man mange forskellige måder hvorpå man kan modtage åbenbaring: ved åndens hvisken til profeten (L&P. 20); ved hjælp af Urim og Tummim (L&P. 76); ved engle (L&P. 2); som syn (L&P. 76); etc. Man ser også Herrens handlemåde med sine børn, for åbenbaringerne til og om enkeltpersoner i Lære og Pagter giver i virkeligheden yderst værdifulde indblik i hvilke principper Herren arbejder efter. Lære og Pagter indeholder meget lidt fortællende stof, næsten hvert eneste vers indeholder en værdifuld læresætning eller tanke. Derfor kræver den omhyggelig studie

således at intet går til spilde. I dette specielle nummer har vi prøvet på at bringe stof der vil være nyttigt ved et studie af Lære og Pagter. Det er vigtigt med et kendskab til kirkens historie for at forstå de omstændigheder hvorunder mange af åbenbaringerne blev modtaget og nedskrevet. Derfor vil vi i dette og i de følgende numre bringe artikler vedrørende kirkens historie. Efterhånden som det bliver os muligt vil vi også bringe artikler der giver indblik i de forskellige afsnit og hvilke doktriner de indeholder. For eksempel vil du i dette nummer finde en oversigt over afsnit 1 kaldet 'Herrens eget forord'.

Lære og Pagter er et vidnesbyrd vedrørende princippet om fortsat åbenbaring. De andre hellige skrifter, skrevet af og om andre generationer, er sande og af stor værdi for os. Men Lære og Pagter er Herrens ord specielt til vores generation, og derfor har den en speciel betydning for os.

Studer alt, hvad der er blevet åbenbaret

Vi erklærer: „Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds Rige.” Eftersom dette er sandt, bliver det nødvendigt for os at forstå alt, hvad han har åbenbaret og det, som hun nu åbenbarer; ellers er vi ikke i kontakt med hans værk og kan ikke vide, hvad hans vilje med os er, for vi forstår det ikke.

Der findes ingen gyldig undskyldning for noget medlem af kirken for at være uvidende om evangeliets fundamentale principper, således som de nu er åbenbaret og offentliggjort til gavn for verden, for vor opmærksomhed er blevet kraftigt henledt på dem, og det er blevet os befalet at gøre os fortrolige med dem gennem studium og også ved tro. De er tilgængelige og inden for alles rækkevidde.

Lærdomme om frelse, 1 bind, s. 259.

Hvad man vil finde i Lære og Pagter

af Røy Doxey

Når man studerer Lære og Pagter, bør man huske, at man studerer Jesu Kristi budskab. Dette budskab er til de mennesker, som udgør evangeliets sidste store uddeling - tidernes fyldte. Et studie af hvad Herren selv har sagt angående sit budskab findes i første afsnit af Lære og Pagter. Denne åbenbaring blev givet ved konferencen der fandt sted i Hiram, Ohio, den 1. november 1831, da 'Befalingernes Bog' blev godkendt af det forsamlede præstedømme.

Meget passende indleder Herren afsnit 1 med den udtalelse, at det er ham som henvender sig til 'I, min kirkes folk . . .', (L&P. 1:1) Men hans budskab er ikke kun for kirken men for 'Alle mennesker, og ingen skal kunne undfly . . .' (L&P. 1:2). Så er man straks klar over at denne uddelings budskab er for enhver. I virkeligheden:

'. . . En advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.' (L&P. 1:4).

Og åbenbaringerne skal offentliggøres: 'For jer, o, I jordens indbyggere.' (L&P. 1:6)

I udøvelsen af deres pligter, vil Herrens tjenere have magt til at besegle både på jorden og i himlen. Ikke blot de retskafne vil blive beseglet til evigt liv med denne magt, men også dem der forkaster evangeliet, og som gør oprør mod Herrens tjenere efter at de har accepteret hans budskab, vil blive beseglet til forbandelse. (L&P. 1:8-9) Når Herren kommer igen vil han 'gengælde hvert

menneske efter dets gerninger og tilmåle enhver med det mål, hvormed han har tilmålt sine medmennesker'. (L&P. 1:10). Hvorfor har Herren givet denne advarsel til menneskene i denne generation eller uddeling? Svaret på dette spørgsmål findes i afsnit 1, vers 11-16: 'Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre: Bered jer, bered jer for der, som skal komme; thi Herren er nær. Og Herrens vrede er optændt; thi på himlen kredser hans sæverd, og det skal slå ned på jordens indbyggere.

Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostolens ord, skal udryddes af folket.

Thi de er afvejet fra mine forordninger og har brudt min evige pagt. De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen, som bliver gammelt og skal forgå i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde.' (L&P. 1:11-16). Dette budskab er givet til menneskene i denne uddeling for:

(1) at forberede sig for Herrens komme (L&P. 1:11-12, (2) på grund af verdens frafaldne tilstand (L&P. 1:15), og (3) fordi menneskene har lavet deres egne guder. (L&P. 1:16).

Vers 17-23 forklarer gennem hvem evangeliet blev genoprettet, og hvad der kunne komme ud af denne store begi-

venhed. Læg mærke til hvad Herren lovede ville blive resultatet af Joseph Smiths kaldelse som leder af denne uddeling. Automatisk spørger man sig (1) bekræfter kirkens historie disse løfter fra Herren? og (2) i hvilken del af denne plan har jeg taget del?.

„Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere.

Jeg har også givet andre befaling om at forkynde dette for verden. Og det er altsammen sket for at opfylde det, som er skrevet ved profeterne.

De svage i denne verden skal komme frem og nedbryde de stærke og mægtige, for at mennesket ikke skal gå i rette med sin næste eller fæste lid til sin arms styrke; men at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser, så at tro må tiltage på jorden, og min evige pagt oprettes, så mit evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser, ja, endog for konger og regenter' (L&P. 1:17-23). Det er på dette tidspunkt værd at bemærke at de 'andre', omtalt i vers 18, til hvem Herren gav 'befaling' er de personer, som skulle hjælpe profeten Joseph Smith i denne uddeling. Mange af disse mennesker var allerede på dette tidspunkt kaldede, og havde ved åbenbaring modtaget befaling om hvad de skulle gøre. Sådanne mænd som Oliver Cowdery, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, Parley P. Pratt, og mange andre var blandt disse.

„Se, jeg er Gud og har talt det. Disse befalinger er af mig og blev givet mine tjenere i deres svaghed efter deres sprog, for at de måtte kunne forstå dem.

Og dersom de tog fejl, at det da måtte tilkendegives dem.

Og at de, når de søgte visdom, da måtte blive undervist.

Og dersom de syndede, at de da måtte blive revset og omvendende sig.

Og når de var ydmyge, at de måtte blive styrket og velsignet fra det høje og få vejledning fra tid til anden.' (L&P. 1:24-28)

Vi ser i vers 24-28 hvad der allerede er blevet opfyldt og hvad der samtidig vil ske med dem som modtager et kald og som trofast udfører deres pligt i Herrens tjeneste. Nogle af de velsignelser du modtager er: De vil få forståelse; Deres fejl vil blive rettede; efter som de søger efter visdom vil de finde den; hvis de synder vil de blive revsede og omvendende sig; og styrke og kundskab vil komme til dem gennem deres ydmyghed. Kan vi som i dag er påbegyndt et studie af Lære og Pagter forvente at lignende velsignelser vil tilflyde os, ved vor flid?

„Og at min tjener Joseph Smith jun. - efter at have modtaget nephiternes optegnelser - måtte få kraft til at oversætte Mormons Bog ved Guds nåde og kraft. Og ligeledes de, som fik disse befalinger, måtte få magt til at lægge grundvolden til denne kirke og bringe den ud af dunkelhed og mørke, den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren, har velbehag. Dette siger jeg om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer.

Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed. Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives. Men den, som ikke omvender sig, ham skal endog fratages det lys, som han har modtaget; thi min Ånd skal ikke for evigt trættes med menneskene, siger Hærskarernes Herre.' (L&P. 1:29-33).

Som fortsættelse af budskabet om at Joseph Smith var blevet kaldet guddommeligt, og at andre var blevet kaldet til at hjælpe ham, fremsætter Herren den vigtige kendsgerning, at hans profet har

modtaget magt til at oversætte Mormons Bog og til at bringe 'Den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade' (L&P. 1:30) frem. Der skulle ikke være noget som helst spørgsmål, hverken i medlemmernes eller i verdens indbyggerses sind, med hensyn til hvilken stilling Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager i verden. Denne udtalelse fra Herren bekræfter yderligere lærdommene fra den første åbenbaring og ligeledes de mange åbenbaringer som allerede havde fastslået, at der kun var én vej til evigt liv.

Det fremgår endvidere at Herren var tilfreds med sin kirke i almindelighed, men at de individuelle medlemmer af hans kirke havde meget at gøre for at fuldkommengøre deres liv. Det er klart, Herren ønskede, at medlemmerne af kirken forstod, at medlemsskab i hans rige ikke giver tilladelse til synd, for han 'kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenesshed.' (L&P. 1:31), men han vil tilgive den angerfulde. (vers 32). På den anden side den person, som ikke omvender sig efter at have modtaget lyset, må undgælde ved at miste Herrens Ånd, thi min Ånd skal ikke for evigt trættes med menneskene . . .' (L&P. 1:33)

I slutningen af denne storslåede åbenbaring, som blev indledt med Herrens hovedbudskab til kirken og til jordens indbyggere, vender Herren igen tilbage til dette grundlæggende formål. Herren ønsker at alle mennesker hører hans advarselsrøst om de straffedomme der vil komme, og at alle mennesker er klar over at evigt liv kan vindes ved at efterleve Jesu Kristi gengivne evangelium. Dette budskab gentages i afsnit 1, vers 34-36:

... Jeg Herren, vil kundgøre disse ting for alt kød.

Thi hos mig er der ikke personsanseelse, og jeg vil, at alle mennesker skal vide, at den dag snart kommer - selve timen er

endnu ikke kommet, men er nær forhånden - da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige.

Men Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme med til dom over Idumæa, eller verden.' (L&P. 1:34-36).

(Bemærk at ordet 'Idumæa' i åbenbaringen er defineret som betydende 'verden'. Det er synonymt med 'Babylon' i vers 16, som symboliserer den fordærvede verden. Idumæa var kendt som landet Edom, hvis indbyggere var Israels ærkefjender.)

Når man studerer Lære og Pagter, ved man, at evangeliets budskab bringer lykke til dem, der efterlever dets principper, mens ugudelighed kun bringer sorg. Man finder også ud af, at der vil komme straffedomme over verden og at én af disse straffedomme - krig - med dens nutidige mulighed for en omfattende ødelæggelse, er profeteret at skulle komme i denne uddeling.

Spørgsmålet om ikke forudsigelsen 'Fred skal borttages fra jorden', som det blev fremsagt i 1831, nu skulle ændres til 'Fred er blevet borttaget fra jorden', bør enhver sidste dages hellig betragte i lyset af den nuværende verdenssituation. (L&P. 1:35).

Afsnit 1, Herrens forord til sine åbenbaringer, afsluttes med en udtrykkelig forsikring om, at det der er blevet åbenbart vil blive opfyldt, og at Herrens Ånd bærer vidnesbyrd om at 'Vidnesbyrdet er sandt, og sandheden vil bestå i al evighed. Amen.' (L&P. 1:39). Lære og Pagter bekræfter gamle sandheder. Samtidig giver den flere oplysninger om begivenheder i den umiddelbare fremtid og kundskab med hensyn til menneskets skæbne end de andre hellige skrifter. Den indeholder nogle af de mest pragtfulde principper der nogen sinde er blevet åbenbart for verden.

(Fortsat fra side 19)

Præstedømme. Han lærte dem den rette dåbsmetode og efter den himmelske budbringers råd, døbte Joseph og Oliver hinanden i floden. På et andet tidspunkt, mellem denne begivenhed og slutningen af juni 1829, genoprettede de fordums apostle Peter, Jakob og Johannes, Det melkisedekske Præstedømme, der giver myndighed til at overdrage Helligåndens gave og organisere kirken. Joseph Smith og Oliver Cowdery, de første ældster og apostle i denne uddeling, modtog således direkte guddommelig myndighed til at administrere ophøjelsens ordinanser og grundlægge Guds rige på jorden.

Joseph, der så frem til den sande kirkes genoprettelse, afsluttede oversættelsen af Mormons Bog den 1. juli 1829. Oversættelsen fuldenedes i Peter Whitmer seniors hjem, i Fayette i New York. Den lille gruppe troende, der gav profeten støtte i hans arbejde, var begyndt at vokse. Tre af dem, der således støttede Joseph Smith, var Oliver Cowdery, Martin Harris og David Whitmer og de fik pladerne at se, idet en engel fremviste dem, og de 3 mænd blev vidner om pladernes eksistens. 8 andre, venner og familiemedlemmer, har tilføjet deres vidnesbyrd efter at have holdt pladerne i deres hænder og begge udtalelser er trykt foran i Mormons Bog. Joseph sørgede for at bogen fik copyright den 11. juni 1829 og traf i august aftale med Egbert B. Grandin i Palmyra om at trykke den nye skriftbog. Martin Harris skrev kontrakt om at betale 3000 dollars for den første udgave på 5000 eksemplarer og han måtte til sidst sælge noget af sin jord for at skaffe pengene. Sidst i marts 1830 udkom de første eksemplarer af Mormons Bog.

Tiden var nu moden til at kirken kunne organiseres. Den 6. april 1830 var der mindst 30 mennesker samlet i Whitmers

hjem i Fayette. 6 af de tilstedeværende ved denne højtidelige lejlighed var skrevet på en liste, som loven krævede det ved en formel organisering, nemlig: Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jun., David Whitmer og Samuel H. Smith. Alle de tilstedeværende accepterede Joseph Smith og Oliver Cowdery som deres ledere og de fik betegnelsen 'første' og 'anden' ældste.

Fra denne enkle begyndelse udvikledes kirkens organisatoriske opbygning i de efterfølgende år. Der blev oprettet andre embeder i præstedømmet og et mere indviklet regeringssystem blev indført, efterhånden som kirken voksede gennem stadig missionering. Kirkens navn blev også til ved en udviklingsproces. I den åbenbaring der nu kendes som afsnit 20 i Lære og Pagter, kaldes kirken 'Kristi Kirke' (i den danske Mormons Bog Jesu Kristi Kirke. O.a.) Dette navn blev almindeligvis brugt i mange år skønt offentligheden var begyndt at kalde medlemmerne mormoner. I en åbenbaring der blev givet den 26. april 1838 blev navnet 'Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige' indført og fastsat. De måneder der fulgte umiddelbart efter kirkens organisering var meget betydningsfulde. Den spæde kirkes adskillelse fra andre religiøse organisationer måtte forklares for nysgerrige sandhedssøgende.

Evangeliets principper, som tydeligt skildres af Mormons Bogs profeter, blev bragt som et budskab fra dør til dør. De, som lyttede til budskabet, hørte om åbenbaring i vor tid, om en levende Profet, om vigtigheden af at finde den eneste, sande kirke der havde præstedømmemyndighed og om nødvendigheden af at overholde Herrens bud for at forberede sig på dommens dag.

De første sidste dages hellige missionærer, der udfoldede en levende aktivitet, blev udsat for latterliggørelse, bitterhed, ja, selv for vold. To gange i sommeren 1830 blev Joseph Smith anholdt og arresteret for gadeoptøjer. Da man ikke havde nogle rigtige beviser imod ham blev han frikendt. Til sidst forlod de hellige New York for at søge tilflugt mod overgrebene, men i mellemtiden havde modgangen kun yderligere forenet de troende.

Kirkens medlemmer reagerede hurtigt på kaldet til at udsprede de gode nyheder om kirkens genoprettelse. Enhver der omvendtes betragtede sig som eventuel missionær. 'Dersom I derfor ønsker at tjene Gud,' sagde Joseph Smith efter en åbenbaring i 1829, 'da er I kaldet til arbejdet.' (L&P. 4:3-4) Indenfor 2 måneder efter kirkens organisering var der iværksat et formelt missionærssystem. Profetens bror, Samuel Smith, blev kaldet som den første missionær. Skønt han ofte var mismodig over folks reaktion på hans budskab uddelte han eksemplarer af Mormons Bog og nogle af dem kom i hænderne på Brigham Young og andre, som efterhånden havde tilsluttet sig kirken.

Der kom nye medlemmer til fra mange forskellige religiøse samfundslag og fra alle steder af landet - mennesker som var blevet kontaktede af de første sidste dages hellige ældster. Parley P. Pratt var blandt dem af de første omvendte for

hvem det var typisk at acceptere evangeliet efter mange års søgen. Som 18-årig tilsluttede han sig baptistmenigheden. Da han ikke følte sig tilfreds, idet han søgte Kristi Kirke, overgik han 4 år senere til campbellitterne. Skønt Pratt var imponeret over Sidney Rigdons prædikener spekulerede han stadig over hvem der mon havde myndighed til at administrere ordinanserne. Da han i 1830 var omkring 23 år forlod han Ohio for at prædike i nærheden af Newark, New York, og her kom han i forbindelse med Mormons Bog. Han læste den, troede dens budskab og afbrød sin mission for at rejse til Palmyra og møde Joseph Smith. Efter sin omvendelse, og efter at have fået overdraget Det melkisedekske Præstedømme, fortsatte ældste Pratt sin missionrejse, men denne gang for at undervise om det genoprettede evangelium.

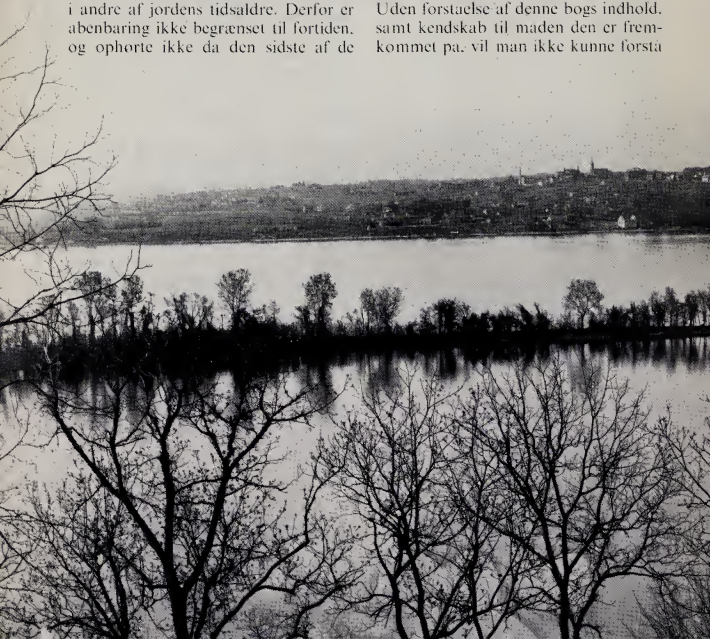
Og sådan blev det ved. Den ene efter den anden af dem, der søgte den sande religion, accepterede budskabet, der i første omgang blev givet til Joseph Smith i 1820 - den guddommelige erklæring om at Jesu Kristi myndighed og hans kirke ikke fandtes i nogle af de eksisterende organisationer, men at den ville blive genoprettet gennem en profet som Herren vil udvælge. I 1830 tog arbejdet med at grundlægge Guds rige på jorden i den sidste uddeling sin begyndelse.

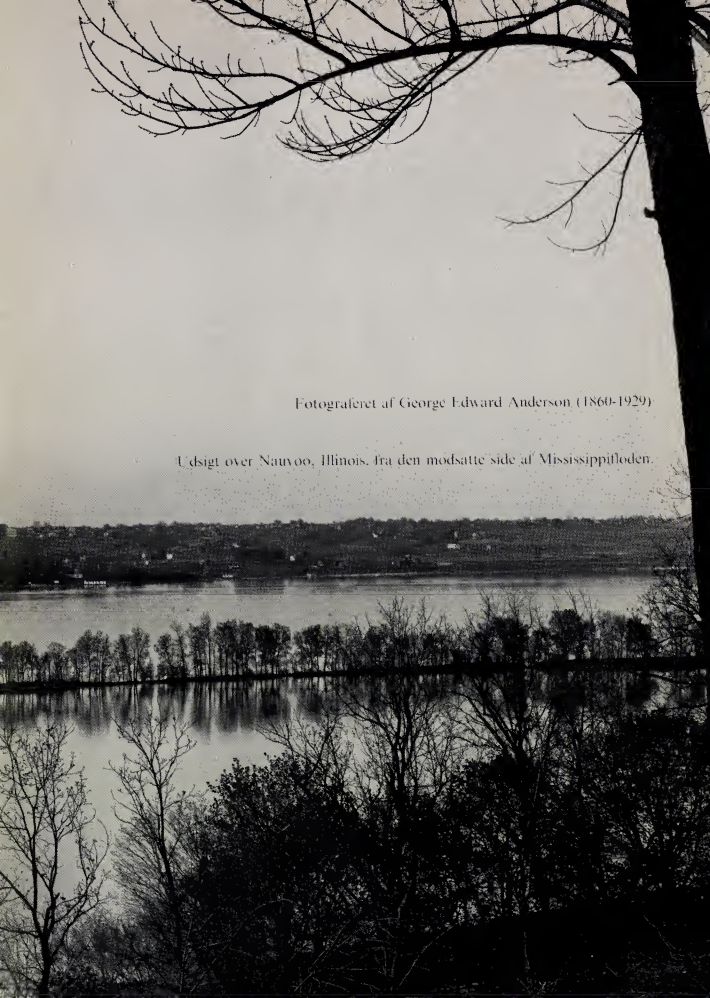
Den historiske baggrund for Lære og Pagter

af William E. Berrett

En af de karakteristiske træk ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er pastanden om fortsat abenbaring fra Herren. For sidste dages hellige er abenbaring et princip, som når det opøves vil frembringe det samme forhold til Guddommen, som har eksisteret i andre af jordens tidsaldr. Derfor er abenbaring ikke begrænset til fortiden, og ophørte ikke da den sidste af de

bibelske skrifter var skrevet. Pastanden om fortsat abenbaring er ikke blot en formalitet. I de sidste dages helliges litteratur findes en bog, hvis hovedindhold fremlægges som abenbaring modtaget i denne tidsalder. Denne bog er kommet til at hedde Lære og Pagter. Uden forstaaelse af denne bogs indhold, samt kendskab til maden den er fremkommet på, vil man ikke kunne forsta

Fotograferet af George Edward Anderson (1860-1929)

Udsigt over Nauvoo, Illinois. Fra den modsatte side af Mississippifloden.

mormonismen. I denne bog ligger nøglen til forståelsen af kirkens grundlæggelse, til dens organisation og virksomhed, samt til forståelsen af den motivation der ligger til grund for kirkens enestående historie og program. Kirkens om Lære og Pagters tilblivelse samler sig om profeten Joseph Smith. Han begyndte at modtage åbenbaringer allerede før sin 15 års fødselsdag, og fortsatte resten af sit liv med at modtage åbenbaringer med uregelmæssige mellemrum. Tidspunktet hvorpå Joseph Smith begyndte af nedskrive de vigtigste åbenbaringer er svært at fastslå. Mange af de mindre åbenbaringer blev aldrig nedskrevet. Så meget kan imidlertid siges med sikkerhed: at ved slutningen af foråret 1830 nedskrev profeten mange af åbenbaringerne der omhandlede Mormons Bog, præstedømmets gengivelse, og kirkens oprettelse.

Den 6. april 1830, mens han var i færd med at organisere kirken, fik profeten en åbenbaring hvori det blev befalet kirken at udpege en historiker og omhyggeligt føre optegnelse med alle ting. (se L&P. 21). Oliver Cowdery blev indsat som 'Kirkens historiker'. Ved kirkens konference den 9. juni 1830 blev han afløst på grund af andre pligter og John Whitmer blev opretholdt i hans sted. Uheldigvis er de optegnelser som disse mænd førte som historikere, få og ufuldstændige. Fra tidspunktet for kirkens grundlæggelse havde profeten Joseph trofast ført en dagbog tilligemed at han havde samlet forskellige breve og dokumenter som viste sig at være uvurderlige ved kompilationen og nedskrivningen af 'History of the Church' i 1838.

I løbet af årene 1830 til 1831 fortsatte Joseph med at modtage åbenbaringer, af hvilke han skrev de vigtigste ned. I efteråret 1831 mente han der var blevet tilstrækkelig mange til, at de sammen med tidligere nedskrevne åbenbaringer

kunne retfærdiggøre en udgivelse i bogform. Med dette formål for øje sammenkaldte Joseph den 1. og 2. november 1831 præstedømmebærerne til en konference i Hiram, Ohio. Ved denne konference fremlagde han forslaget om, at hans samling af åbenbaringer blev accepteret som hellig skrift, og udgivet under titlen Befalingernes Bog. Det fremgår ikke af referaterne fra disse møder, hvor omfattende denne gruppe studerede disse samlede skrifter. Nogle undersøgelser blev der foretaget, for referaterne viser at nogle af de tilstedeværende medlemmer kritiserede dem. En del af denne kritik findes i en åbenbaring, som Joseph Smith modtog ved denne lejlighed, mens den forsamlede gruppe overværede det. (Her er det måske relevant at tilføje at de fleste af de åbenbaringer, som Joseph Smith modtog, blev modtaget ved højlys dag og i andre menneskers tilstedeværelse. Han trak sig ikke tilbage til mørke kroge eller ventede på nattens mulm og mørke for at optage sin forbindelse med den Almægtige, men bad i overværelse af sine tilhængere som både så og hørte ham. Profeten udtalte så svaret til dem, eller han dikterede det til sin sekretær mens de lyttede til.) Den åbenbaring der blev modtaget ved denne lejlighed findes i dag i Lære og Pagter som afsnit 1. Vi læser følgende i vers 24:

„Se, jeg er Gud og har talt det. Disse befalinger er af mig og blev givet mine tjenere i deres svaghed efter deres sprog, for at de måtte kunne forstå dem.“

Herrens ord er i profetens sprog. Hvis profetens sprog er mangelfuld og hvis han i sin tale begår grammatiske fejl, som de fleste af os jo gør, kan vi forvente at finde grammatiske fejl i den nedskrevne åbenbaring indtil de en dag bliver opdaget og rettet. Fejlene er ikke Guds fejl. I alle de åbenbaringer, som er gengivet i Bibelen og, som er åbenbarin-

ger givet af Gud til mennesker, er denne menneskelige faktor tilstede. Poeten omsætter Guds budskab i vers, salmisten sætter det til musik, mens den der omsætter det til prosa præger det uudslætteligt med sin egen stil. Derfor er de ting som Moses, Esajas, Jeremias, Mika, Amos og Habakkuk har skrevet forskellige i stil og udtryksmåde, men det er altsammen Guds ord talt gennem profeterne på deres sprog, således at menneskeheden kunne komme til forståelse. Den person som opdager fejl, hvadenten det er i gammel eller i nutidig hellig

skrift, må passe på at dette ikke forleder ham til at undergrave Guds ord og forårsager at han mister sin egen tro. Der er ingen beviser for, at der var nogen i den lille forsamling i Hiram, Ohio, som på denne første dag i ovember hørte en stemme, eller som i sin sjæl følte de samme idéer, som profeten dikterede til sin sekretær, som værende åbenbaring. Det er således ikke underligt at der stadig var nogle, der betvivlede, at de skrifter, der blev dem forelagt, og budskabet der blev givet ved denne lejlighed, virkelig var åbenbaringer fra den Almag-

Canandagua Road
og Cumorahhøjen

tige. Nogle af åbenbaringerne bar så tydeligt præg af profetens udtryksmåde, at William E. McLellin åbenlyst drog profeten i tvivl idet han beskyldte ham for at have skrevet nogle af de såkaldte åbenbaringer efter fri fantasi.

McLellins indvending, tilligemed følelsen af at andre måske ligeledes var skeptiske, gjorde at profeten vendte sig til Herren for hjælp. Det er ikke anført i optegnelserne om han bad lydeligt eller hvordan han bad, men resultatet var at der blev givet endnu en åbenbaring: 'Og nu giver jeg, Herren, jer et vidnesbyrd om sandheden af disse befalinger, som ligger for jer.

Jeres øjne har vogtet på min tjener Joseph Smith, hvis sprog og ufuldkommenhed I har lagt mærke til, og I har i hjertet stræbt efter kundskab, så I kunne overgå ham i hans sprog. Det ved I også. Udsøg nu i Befalingernes Bog den mindste befaling og udvælg den klogeste blandt jer;

og om der findes nogen iblandt jer, der kan skrive én, der er den lig, da er I retfærdiggjort, når I siger, at I ikke ved, om de er sande. Men dersom I ikke kan skrive én, der er lig den, da er I under fordømmelse, om I ikke vidner om, at de er sande.

Thi I ved, at der ikke er nogen uretfærdighed i dem, og hvad der er retfærdigt kommer fra oven, fra lysets Fader.' (L&P, 67:4-9).

Denne udfordring indbyder til en enestående afprøvning af en åbenbarings sandfærdighed, brugbar til enhver tid. Det er en udfordring til alle tænkelige mennesker - det er så simpelt som det kan være. Det afspejler den så ofte gentagne indledning til Herrens ord: 'Lad os gå i rette med hinanden, så I kan forstå'. (L&P, 50:10)

McLellin modtog udfordringen, måske på opfordring af nogle af de andre. Han trak sig tilbage fra konferencen, og prøvede, isoleret på sit værelse, at skrive

Udsigt over Kirtland templet i Kirtland, Ohio. Fra John F. Bennetts samling.

noget, der ville lyde som en åbenbaring fra Herren. Den 2. november mødte han igen op ved konferencen, og med tårer i øjnene tiggede han profeten, sine brødre og Herren om tilgivelse. Han kunne ikke skrive en åbenbaring. Prøve ligesom han, men han kunne ikke skrive noget der lød som en åbenbaring fra Herren. Enhver der prøver vil komme til den samme konklusion. Den uinspirerede mand kan kun skrive de tanker, som er nærværende i hans hjerne; og når han har skrevet dem ned, finder han ud af at de blot er et opkog af idéer som menneskeheden længe har kendt. Det nedskrevne kan have litterær eller pædagogisk værdi - men hvis intet nyt er åbenbart, er det ikke en åbenbaring. På den anden side, hvis noget, der er blevet nedskrevet, beriger verden med idéer og oplysninger, man ikke tidligere har kendt, er det ifølge den samme prøve åbenbaring, og denne nyfundne sandhed burde accepteres og efterfølges.

Huset hvor familien Smith boede i Palmyra i New York til efter 1830.

McLellins oplevelse og vidnesbyrd havde en stor indvirkning på den lille forsamling i Hiram. Den ene efter den anden rejste sig og bar vidnesbyrd vedrørende Guds gerninger med profeten Joseph Smith. Efter at disse vidnesbyrd var blevet aflagt, godkendte forsamlingen udgivelsen af åbenbaringerne under navnet Befalingernes Bog, og man udpegede Oliver Cowdery til at tage til Independence, Missouri, for at overvåge udgivelsen.

Oliver Cowdery tog ikke afsted umiddelbart efter at have modtaget denne opgave. Vinteren stod for døren og det var ikke nogen let opgave at gennemvandre tusinde miles snedækket prærie. Og ikke før sommeren 1833 var bladene til Befalingernes Bog trykte og samlede, klar til indbinding. Arbejdet med den gamle håndpresse fra W. W. Phelps & Co., i Independence, Missouri, havde været både langsomt og trætende. Materiale til bogomslag manglede, men

viste sig at være unødvendigt. Den 20. juli brød en pøbelhob ind i trykkeriet, slæbte Pressen væk, spredte typerne, og brændte det meste af papiret. En af ældsterne der arbejdede med trykningen, så pøbelhoben ved fordøren, snupede hurtigt en stak af de færdigsamlede udgaver af Befalingernes Bog, flygtede ud af bagdøren og gemte bøgerne under høet i en gammel lade. Disse kopier, 20 i alt, blev alle reddet.

Udgivelsen af Befalingernes Bog var blevet stoppet effektivt. Da man atter havde fået anskaffet en trykpresse, blev de hellige drevet ud af Jackson County; utallige åbenbaringer som ikke var indeholdt i Befalingernes Bog var blevet modtaget; og der var behov for en større og mere omfattende bog. Derfor blev der ved konferencen i august 1834, udpeget en komité bestående af Joseph Smith, som assisterende præsident Oliver Cowdery, og som rådgivere Sidney Rigdon og Frederick G. Williams, til at udvælge og samle en ny bog med åbenbaringer. Ved konferencen der blev afholdt den 17. august 1835 i Kirtland, Ohio, aflagde komitéen rapport. Samlingen af skrifter, der blev præsenteret

ved denne konference, indeholdt andet end åbenbaringer, og udelod nogle åbenbaringer, som ikke havde nogen direkte forbindelse med kirkens problemer.

Ligeledes præsenterede man et nyt navn for denne bog, idet man mente at navnet Lære og Pagter var mere beskrivende for bogens indhold end Befalingernes Bog. Befalingernes Bog var bestemt til at skulle offentliggøres under helt andre omstændigheder og auspicer end planlagt ved konferencen i november 1831. Af de få kopier som blev tilbage efter den første trykning, faldt én i hænderne på Wilford Woodruff, senere kirkens præsident, som gav denne kopi til kirkens historiske bibliotek, hvor den nu findes sammen med andre kopier. I forskellige samleres biblioteker findes andre kopier. Bogen Lære og Pagter, blev præsenteret ved en konference afholdt den 17. august 1835, hvor den blev godkendt som hellig skrift af de forsamlede medlemmer, som viste deres godkendelse ved at oprække deres hænder. Den første udgave af Lære og Pagter blev udgivet i løbet af vinteren 1835. Den indeholdt 103 afsnit, selv om de

Skolen i Royalton, Vermont, hvor Smiths børn gik.

ikke alle var i samme rækkefølge som vi finder dem i dag. Så i 1844 blev en anden udgave trykt, der indeholdt 111 afsnit. Profeten Joseph Smith havde arbejdet på denne udgave til kort før sin død. Hovedparten af tilføjelser til Lære og Pagter falder i 2 store udgaver, dem fra henholdsvis 1876 og 1921. I 1876 udgaven blev der tilføjet 26 afsnit. Disse afsnit indeholdt åbenbaringer og uddrag fra Joseph Smiths taler og breve, som tidligere havde været offentliggjort i kirkens aviser og tidsskrifter, men aldrig før i Lære og Pagter. Fodnoter og krydshenvisninger blev tilføjet teksten, som for første gang var inddelt i vers.

Forandringerne i 1921 udgaven var for størstedelen af rent teknisk art. For første gang fremkom der en udgave med dobbelt spalteinddeling. De historiske noter og krydshenvisningerne var også forbedrede.

I de mere end 140 år, Lære og Pagter har eksisteret, er den blevet trykt på mange forskellige sprog og mange forskellige steder. Ligesom Mormons Bog har den modstået tidens prøve og kritikens gransken. Den både bekræfter og føjer til de øvrige godkendte hellige skrifter. I dag betragter henvend 4 missioner sidste dages hellige den som indeholdende Guds ord til mennesker i vore dage.

At tilhøre en familie

RICHARD L. EVANS

En af de skønneste ting i livet er fornemmelsen af at høre til et sted. Og én af de skønneste ting at tilhøre er en loyal og kærlig familie — en familie, hvor hver enkelt har sit eget at gøre og egne interesser, men som alligevel føler sig ét med hinanden.

En familie kan gøre meget i forening og de kan gøre mange ting for sig selv uden at miste fællesskabsfølelsen. Der er så mange ting man kan tilslutte sig, så meget at gøre, så meget der tager vores tid, men det skønneste i verden er stadig at tilhøre en kærlig og loyal familie.

Familier er forskellige. De har forskellige følelser og forskellige måder at vise dem på. De har forskellig måde at dele deres fortrolighed, interesser og aktiviteter. Familier er somme tider skadet, somme tider ringeagtede og somme tider forbeholder de sig ret til at skændes og kritisere hinanden — ofte tager de det for givet at de har hinanden. Men så snart der er nød på færde, ulykken truer, der kommer sorg, nogen går sine egne veje eller er ensomme — så vendes tankerne mod hjemmet. Hjerter og arme åbnes og familien føler at de er ét — de står sammen. Det er naturligvis hovedsagelig forældrene der holder familien sammen. Men selv efter forældrene er gået bort bør familien samles med hinanden, holde sig hinanden nær og ikke trække sig tilbage.

De bør altid have et sted hvor de samles, vedligeholder traditioner og sørger for at den næste generation lærer hinanden at kende — for det giver en fornemmelse af at høre til, dette fællesskab er en kilde til styrke, trost, tryghed, fred og beskyttelse. Den der har en sådan familie har mere at leve op til, mere at stå til regnskab for og mere til at holde sig på de gode veje og stræbe efter høje mål.

Årene flyver afsted. De velsignede år hvor vi har vore kære hos os er alt for korte og vi må holde sammen i kærlighed og loyalitet med dem, vi står nærmest. Uanset hvem der kommer og går og hvor vi føres hen med tiden, bør familien holde sammen, for fornemmelsen af at høre til er det skønneste og mest tilfredsstillende i livet. Man kan ikke være tilknyttet noget ædlere end en loyal og kærlig familie — sådan er det, og sådan vil det altid være i al evighed.

(Richard L. Evans: *On Belonging to a Family, Thoughts for one hundred days*, side 21-22)

Lære og pakter

Afsnit 1-102

Læseopgave Lære og Pagter

„Seniorklasses læseopgave”
for undervisningsåret 1978-79

1. Afsnit 1	21. Afsnit 46, 50
2. Joseph Smith 2:1-4	22. Afsnit 47
3. Joseph Smith 2:5-26	23. Afsnit 48, 49
4. Afsnit 2 ; Joseph Smith 2:27-75	24. Afsnit 52-56
5. Afsnit 3, 6-10 ; Joseph Smith 2:59-67. 75	25. Afsnit 57-59
6. Afsnit 4, 11, 12, 14-16	26. Afsnit 60-62, 75
7. Afsnit 5, 17	27. Afsnit 63-65
8. Afsnit 13, 18	28. Afsnit 66-70
9. Afsnit 19	29. Afsnit 71, 73
10. Afsnit 20	30. Afsnit 74, 77, 86, 91, 113
11. Afsnit 21-24	31. Afsnit 76
12. Afsnit 25	32. Afsnit 78-83, 85, 92, 104
13. Afsnit 26-28	33. Afsnit 84
14. Afsnit 29	34. Afsnit 87, 90
15. Afsnit 30, 32	35. Afsnit 88
16. Afsnit 31, 33-36, 39-40	36. Afsnit 89
17. Afsnit 37,38	37. Afsnit 93
18. Afsnit 41, 48, 51, 72	38. Afsnit 94-97, 109, 110
19. Afsnit 42	39. Afsnit 98, 99, 101
20. Afsnit 43-45	40. Afsnit 100, 102

Indvendigt på bagsiden: Den forreste pionergruppe forlod vinterkvarteret i foråret 1847. Af CCA Christensen (ca. 1875). Vinterkvarteret lå i nærheden af Omaha, Nebraska og var den største af de mange midlertidige kolonier som anvendtes af de hellige under deres vandring vestpå til Salt Lake dalen. Den første vinter boede 3.500 mennesker i 700 træhuse ved juletid. Maleriet er velvilligt udlånt af Brigham Young University. CCA Christensen, en omvendt dansker fra København, malede sine billeder på baggrund af interviews med øjenvidner til de historiske begivenheder. I 1857 emigrerede han sammen med sin norske hustru til Utah. Han var anfører for det syvende håndkærre kompagni. Han sagde om sine arbejder: „Jeg kan se nu at Herrens hånd er med i alt dette . . . Historie vil bevare mange ting, men kunsten alene kan berette om de lidelser de hellige kom ud for og som vil være ufatteligt for den efterfølgende generation.

